

Ханс Гзенгер

ЧЕРНОМОРСКОТО ПРОСТРАНСТВО

ТЕЛЕФОН.....

ТЕЛЕКС.....

ТЕЛЕЛЕФАКС.....

ХАНС ГЕНСГЕР

ЧЕРНОМОРСКОТО ПРОСТРАНСТВО

И НЕГОВИТЕ МИСТЕРИАЛНИ ИМПУЛСИ

В МИНАЛАТО И НАСТОЯЩЕТО

С ъ д ъ р ж а н и е.....	стр.
Географски данни.....	
Култът на Серпис и Синопе.....	
Траките и амазонките.....	
Залмоксис при гетите.....	
Скитите.....	
Прометей.....	
Фоморите.....	
Колхида.....	
Орфей.....	
Завръщането на аргонавтите.....	
Ифигеня.....	
Митридат VIЕпатор.....	
Начало на преселението на народите и отделянето на Европа от Азия.....	
Ариманическа магия на Изток.....	
Б у д а в К о л х и д а.....	
Луциферическото мислене на Запад.....	
Бъдещата задача на Черноморското пространство.....	
Е п и л о г.....	

Черноморското пространство

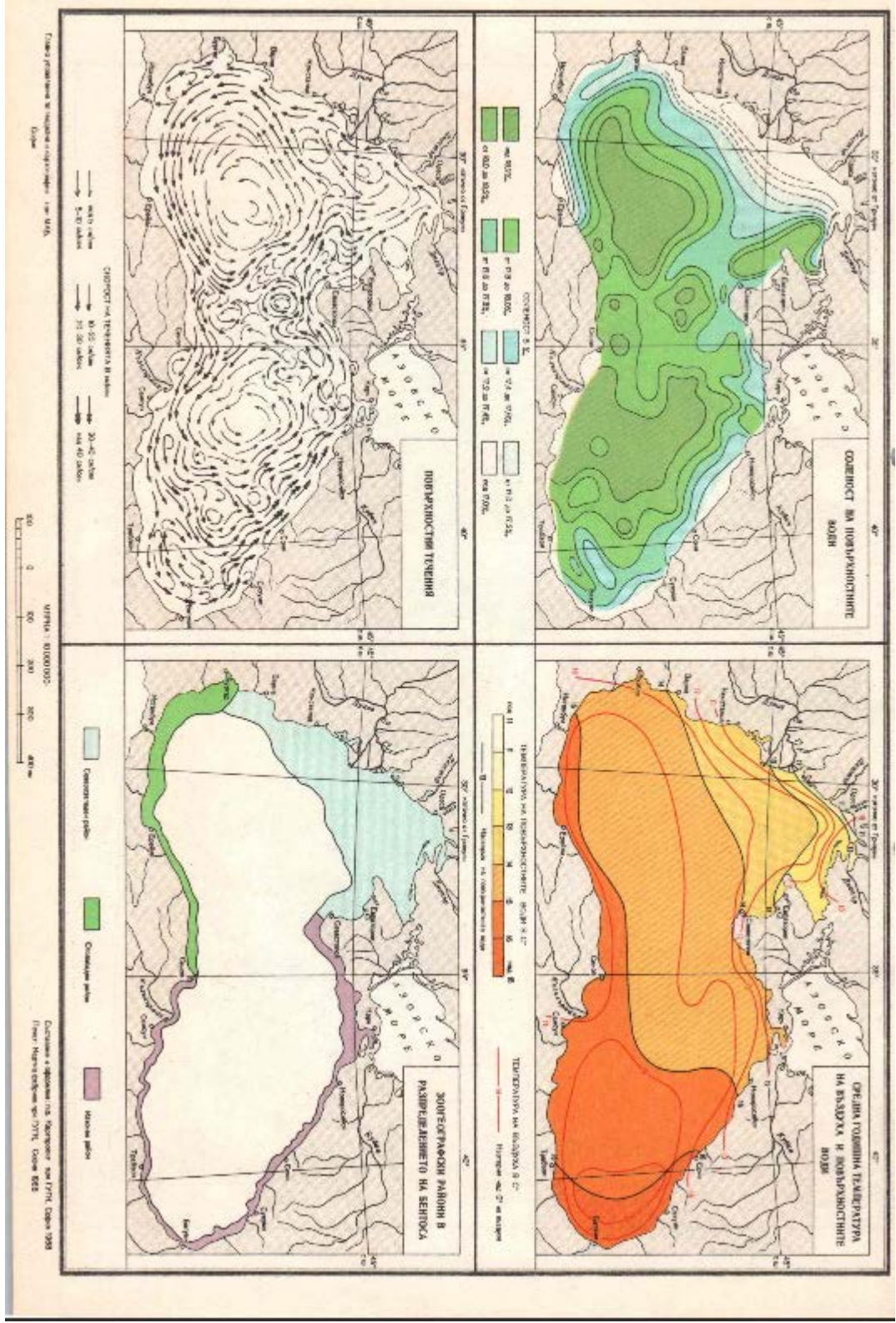
Предговор

Следващите изложения се родиха по подтика на Ф.ХербертХилигхаус и представляват едно резюме на сказки върху мистериите на Черно море, които аз изнесох в Дорнах, Амстердам, Нюрнберг, Виена, Грац и т.н. Те описват само онова, което има непосредствена връзка с въпроса. Ето защо аз нарочно оставих на страна Варегите и историята за Киев и Олбия. Същото важи и за Константинопол. Не счетох за необходимо да тълкувам още по-нашироко историческите и окултните явления, напротив читателят трябваше да се запознае действително с точните думи, които Рудолф Щайнер е казвал за отделните факти. Чрез това тази книжка може да стане може би един много ценен помощник при собствени изследвания.

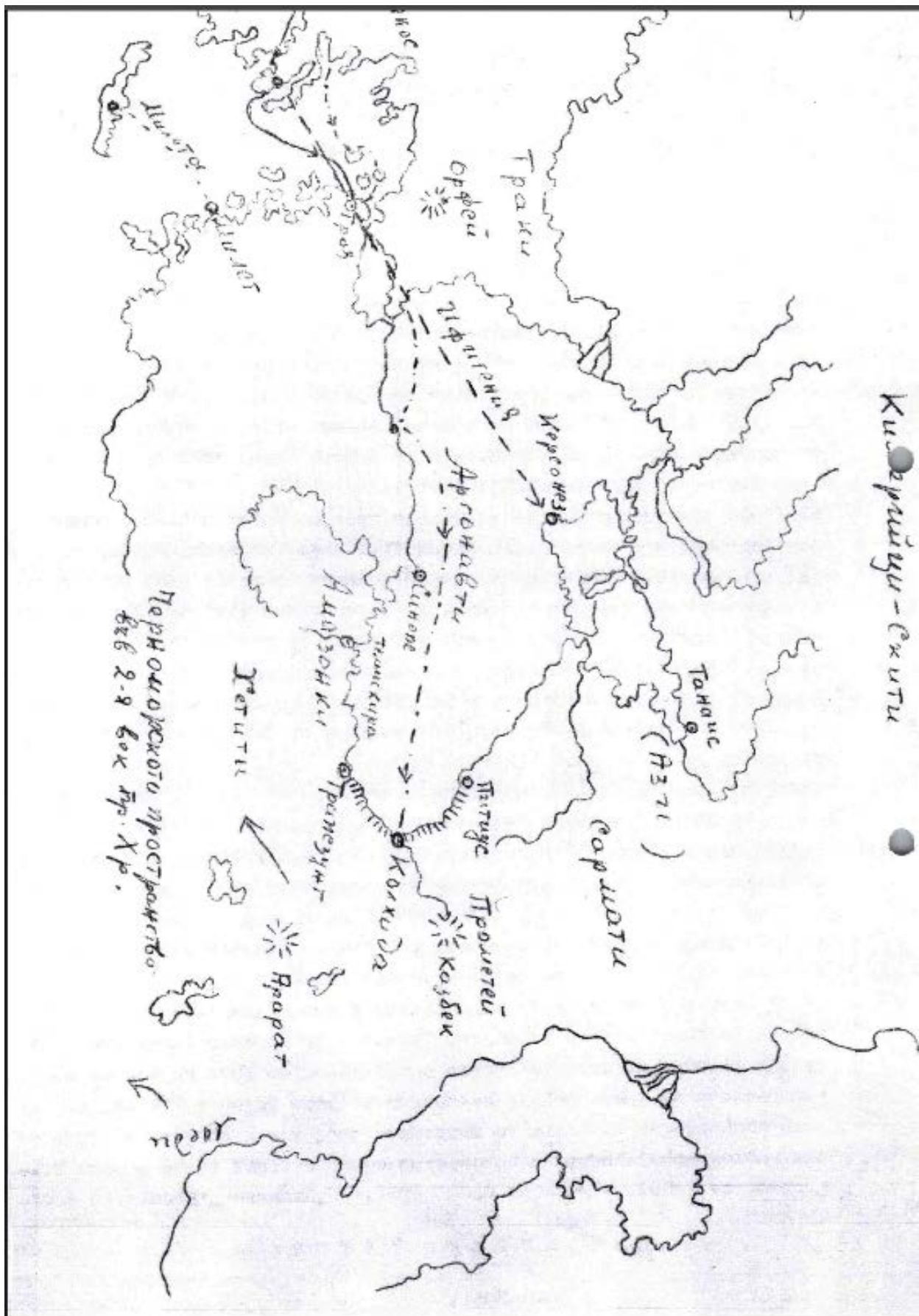
М ю н х е н

01.04.1971г.

Х. Генсгер

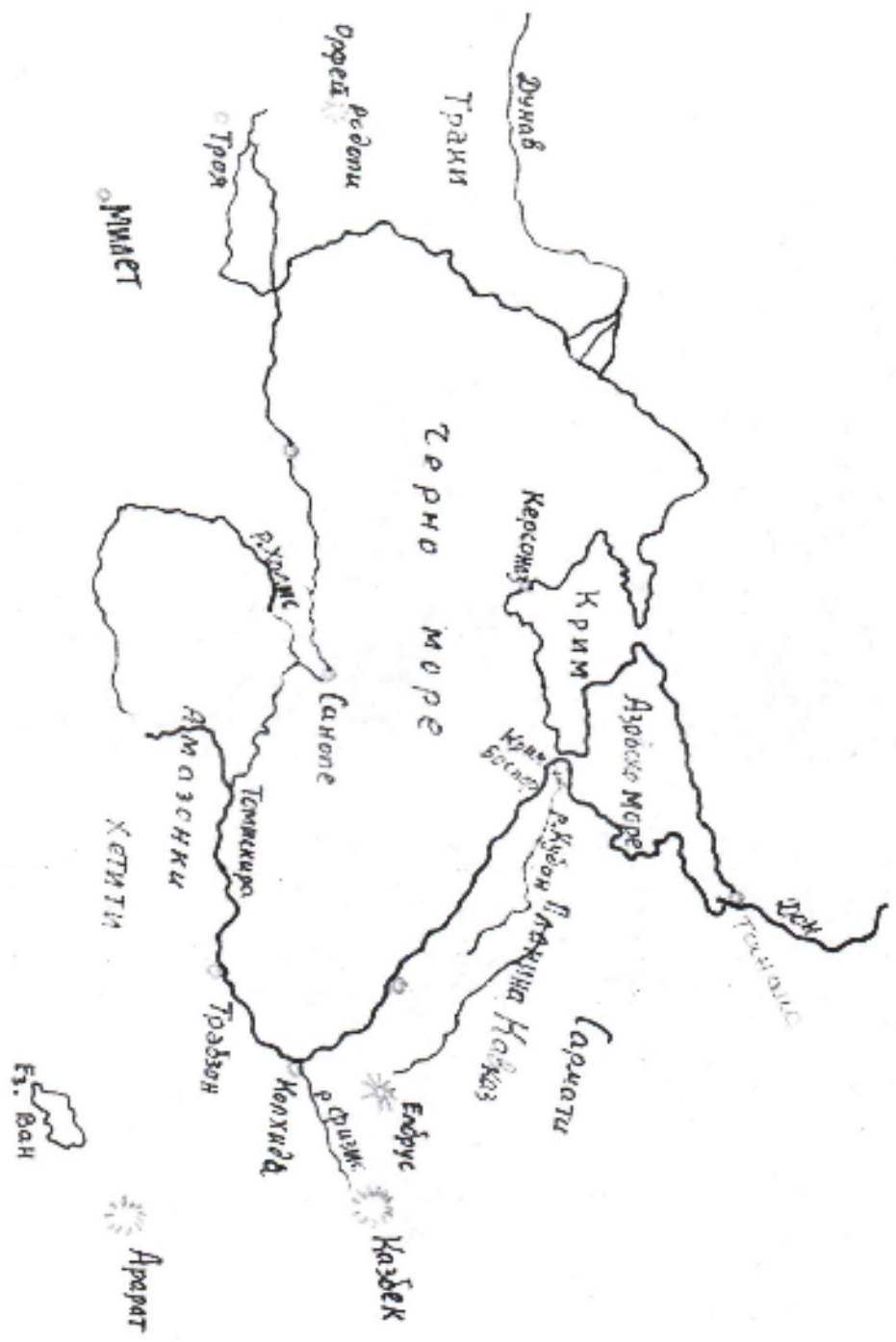

Κυβερνήσις - Σχῆμα

Περὶ ὁδοῦ καὶ ἀποστάσεων
ἐκ 2-9 ἐκ τῆς Χρ.

Жидерийци - скити

ГЕОГРАФСКИ ДАННИ

Гърците са наричали Черно море „Понтос Еуксеинос“. Русите го наричали Черно Море, турците – Карадениз. На север и запад то не е така дълбоко, напротив на юг стига до дълбочина 2500м., а в средата до 1225м. Интересното е, че Черно море е разделено на един западен и един източен басейн от един плосък праг, който се простира от Крим по посока на юг. Тук се показва вече първичното явление на това пространство. Това се повтаря в развитието на тази област в много отношения, преди всичко в свръхсетивно отношение. Това простиращо се в посока на юг седло на дълбочина 200м пречи на обмяната на водите на дълбочина. Чрез това се създават два различни пласта вода. Добре проникнатият от въздуха горен пласт вода /18% съдържание на соли/ лежи върху по-дълбоки, съдържащи сероводород пластове /20-23% съдържание на соли/, които задушават всякакъв животински и растителен живот. Дъната и на двата басейна са покрити предимно с варна тиня и сива глина. Особеността на Черно море се изразява също в неговите течения. Те се явяват само в повърхностната вода под формата на две кръгови течения, които се движат противоположно на стрелките на часовника. Едното от тези кръгови течения принадлежи на западния басейн, другото на източния. На прага между Крим и Синопе се явяват сложни водовъртежи, което е понятно. Освен това по продължение на северния бряг съществува едно течение насочено към запад, а по продължение на южния бряг едно течение насочено на изток. Не се забелязват почти никакви приливи и отливи. През зимата особено в Азовско море се образува една ледена покривка, която пречи на корабоплаването.

Аз не знаех нищо за всички тези сухи научни данни, когато за първи път видях Черно море. Този момент ми достави едно от най-силните изживявания на природата през целия мой богат в пътувания живот. Ние, моя спътник и аз, пътувахме с една малка кола РKW /фиат/ през нагорния , покрит с гъсти гори склон на гребена на планината Яйла в Крим. Там горе минахме през един малък шосеен тунел и се намерихме непосредствено върху една тераса, на около 1200 м над южното Кримско крайбрежие, с широк изглед към Черно море. Тъкмо започваше буря. Сливащото се на изток с облаците море беше стоманено синьо до черно. Едва близо до Керч то започна да преминава непосредствено в един светъл тюркоазен цвят. Пред тази област на морето имаше една ясно сребърна ивица от надиплени води и едно кобалтово-синьо море. А крайбрежието на Крим! То беше нещо рядко. Тази картина продължи да живее седмици наред в душата ми. Даже и днес, след 37 години, тя не изгубила от своята живост. Аз знаей още, че тогава мислех да мина през целия Крим.

Аз не бих споменал тези лични преживявания, ако те не бяха предизвикали у мен впечатлението, че и днес, а може би и в бъдеще това пространство ще има да поема една важна роля. Нещо друго е, когато човек има възприятие за нещо подобно, отколкото когато го измисли само спекулативно.

Обаче Черно море е свързано още с други две географски важни явления, с богатата на сказания река Дунав и с планината, според която бе названа една човешка раса Кавказ.

Д у н а в ъ т е главната река вливаща се в Черно море. Нейните два изворни потока Брег и Бригаш извира от източната страна на планината Шварцвалд и се съединяват в долината на Дунава. Минавайки през пробитата от него долина в Щвабските Алпи той изгубва чрез просмукване в пропукания варовик вода и захранва с нея притока на А а х и с това самата река Р е й н. Следователно Дунавът има една подземна връзка с втората приказна река на Европа, с Р е й н. След това той тече по-нататък към Изток, пробива няколко планински прагове и стига под гр. Галац неговата делта /едно огромно тръстиково мочурище от 4 300 кв.км./ и влива след това своите води в трите главни ръкава /Килия, Сулина и св.Георги/ които се втичат в Черно море. Още Хезоид беше поставил Дунава под името И с т р о с между най-големите реки. Към тези най-големи реки принадлежаха Ериданос, Стримон, Фазис, Маяндер и Нил, една интересна съпоставка.

Забележително е преданието, че с единия ги ръкав Истрос се вливал в Адриатическо море, така, че той разделя Балканския полуостров от Адриатическо море до Черно море на север. Ние отново ще се върнем към тази представа при сказанието за аргонавтите. По-късно за горното течение на реката до Аксиуполис в Мизия са употребили името Данубиос, докато долното течение винаги се е наричало Истрос. Новото име Данубиос е било извлечено както и имената на реките Данастрис /Днестър/, Данаприс /Днепър/ и Танаис /Дон/ от иранската дума „дану“ – река. Предполага се, че новите имена произхождат от иранските Сармати, които след изгонването на Скитите са проникнали чак до дунавското пространство.

К а в к а з е третото географско явление имащо необозримо значение за Черноморското пространство. Русите го наричат Большой Кавказ. Той играе важна роля в митологията на гърците, защото на неговите скали бил приковат Прометей.

Така нареченият Черноморски Кавказ стига от полуостров Таман до прохода Тумин и има още характера на средни планини. След това планината се извисява до високия колкото Алпите Елбрус /5633 м./ След него идва най-величествената част на целия планински масив, Татаросванетският Кавказ с четири върхове над 5000 м. и със забележителни ледници. Следващите масиви и гребени образуват една планинска издатина, която разделя равнината Кура с Тифлис от намиращата се на север руска низина, факт, който е играл вече винаги голяма роля в историята на това пространство. Разгледан геологически Кавказ е една терциерна нагъната планина, която се е издигнала между две морета – Черно море и Каспийско море – един вид за да попречи, щото тук северът да се съедини с юга. Планината притежава множество угаснали вулкани. Елбрус и Казбек /5047м./ са действали още през ледниковия период. В Кавказ още живеят мечки и вълци, но също и орли, и картали. Кавказ е прастара обитавана планина. **К а в к а з** се наричат страните между Черно и Каспийско море. Страните на юг от Кавказ принадлежат вече към субтропичните ландшафти на Предна Азия. Тук живее една пъстра смесица от народи, които общо се наричат кавказианци. В древността само на юг от главния гребен са се образували исторически държави /Грузия и Армения/. Известна е непрестанната съпротива на кавказките народи против русификацията. Продължаващи десетилетия гранични борби против черкезите на запад и чеченците, лезгийците и дагестанците на изток доведоха през Кримската война до пълни със загуби военни походи, защото дагестанецът Ш а м и л беше обединил ислямските народи в религиозна война на М ю р и д и з м а против русите. Едва когато в 1859 година бе пленен Шамил, княз Варетински успя да подчини тези народи. В 1864 година в ръцете на русите паднаха последните независими черкезки области в западен Кавказ. Едно въстание през време на руско-турската война в 1877 година можа да бъде потушено. Когато в 1917 година в Русия избухна Октомврийската революция, образува се веднага едно независимо правителство на казачите Терек, градовете и съюза на планинските народи, което обаче можа да се задържи само в планинските области за известно време. Болшевиките проникнаха в равнината и образуваха там една северно-кавказка федеративна република. През 1919 година Деникин освободи целия Кавказ от болшевиизма, докато в южна Транскавказия след изтеглянето на германците и турците проникнаха британците. Обаче още в 1920 година Деникин претърпя поражение и сега болшевиките проникнаха напред. В 1921 година бе основана автономната Съветска Република на планинските народи, коетовинаги показва, че трябваше да се държи сметка за собствената воля на кавказците. Тази самостоятелност доведе до разтурянето на републиката през юли 1924 година. Не оставаше нищо друго, освен народите да бъдат включени по отделно като автономни републики в РСФСР. Обаче спокойствие нямаше. Мерките на болшевиизирането и русифицирането доведоха до постоянно особено между ислямските народи до местни въстания и до едно враждебно на Съветския Съюз поведение през време на Втората световна война. Споменаваме всичко това само за да покажем, че кавказките народи не могат да бъдат наречени просто руси, те не са такива и често пъти са се опълчвали против това, макар и без резултат.

За нас е важно, че **от южните склонове на Кавказ извира реката Рион, която влива своите води в Черно море при Поти.** В Древността реката се е наричала **Ф а з и с** и при нейното устие се е намирал мистерииният център **К о л х и д а**.

Черно море съединяваше не само една обиколена от митове планина и втората по дължина река в Европа /най-дългата река е Волга с 3688км./, Дунав с 2850 км., в него се вливат също други две огромни реки, Днепър 2285км./ и Дон /1967км./, която се влива в Азовско Море. С тези реки то се простира далече в източна и средна Европа. Към това трябва да числим също и реката Д н е с т ъ р. Тези реки са играли голяма роля при преселенията на определени народи.

Следващата географска особеност е п о л у о с т р о в К р и м на северния бряг на Черно море. Той отделя Азовско море от това последното. При Перекоп той свързва един мост суша със самата суша. Плиткото лениво море на изток от него е пресечено от една дига, която и днес се използва за железопътна линия. На север от Крим е една равна степ. Към юг сушата се издига в три степени до 1500м. високия гребен на планината Яйла, която пада стръмно към морето. В нейното подножие се простира върху една тясна тераса вълшебната Кримска Ривиера. Климатът и растителният свят тук са средиземноморски. Има лозя, овощни градини, смокинови насаждения, цитрусови дървета и черници. За съжаление богатите по-рано гори на планината са били изсечени до голяма степен., така, че тя е вече до голяма степен е каменак. Ето защо високите площи на планината са годни вече само за паша на овцете. Така гребенът на планината Яйла образува една рязка разделителна линия между две форми на живота.. На южното крайбрежие се намират известните курорти като Ялта, Алуца, Ливадия и Гурсуф. Най-важния град на Крим е Севастопол. В 1921 година в Крим живееха още 25% кримски татари, 42% руси, 11% украинци и 4,6 % германци. Аз с удоволствие си спомням тези великолепни татарски момчета, които ми бяха предадени като пазачи на пленените руски войници, с които трябваше да правя тунела в северната ивица на Севастопол. Те бяха отворени и весели и преди всичко сигурни. Това се промени едва когато се явиха нацистите в кафява униформа и третираха татарите като една нискостойностна раса, за голямо недоволство на местните германци. Татарите се оттеглиха в планината Яйла и започнаха да мразят германците.

Недалеч от Севастопол се намира областта, която някога е била населявана от Таврите „чак до така наречения суров Керсонез“ /Херодот/. Под името суровия Керсонез са разбирали крайбрежието на Крим до шосето за Керч. В древността „Керсонез“ беше името на много гръцки полуострови, които трябваше да преградят пътя срещу варварските жители на хинтерланда . Тавърският Керсонез започваше на запад от Севастопол върху югозападния нос на Крим. Суровите обичаи на Таврите са известни от легендата за отвличането на Ифигения. Херодот пише върху тях 4-та книга /103/. „Между Таврите имат тези обичаи: те принасят в жертва корабкрушенците и пътуващите по море гърци, като хващат във вътрешността на морето, принасят ги в жертва на девицата. При жертвоприношението след извършването на обредите жертвата била убивана с удар на боздуган. След това ... тялото е било хвърляно от скалата в морето – светилището им се намирало върху една стръмна скала – а главата са забивали на кол“. По – късно Херодот изрично добавя:” Богинята на която те принасят тези човешки жертви, е както таврите твърдят, Ифигения, дъщерята на Агамемнон.”Обаче това противоречи на признатото предание, според което таврийската Артемида била богинята, на която били принасяни жертвите. Еврипид описва как Ифигения трябвало само да намокри със свещена вода косата на жертвата. За останалото се грижели служителите на храма. Обаче богинята, на която са били принасяни жертвите, била Артемида. Явно е, че по-късно Артемида е била слята в един образ с Ифигения, докато от 9-то столетие насам този образ е бил заменен чрез великата богиня.

В светската история тавърският Керсонез е бил отначало едно място за търгуване на Милет, след това една колония на Хераклея Понтика /5-то столетие/, която пък е била един дъщерен град на Мегара. Той никога не е отрекъл своя дорийски характер. За да може по-късно да се отбранява против Боспорското царство и против проникващите в Крив скити, създадени били силни укрепления, които отчасти още са запазени. Под властта на Рим Керсонез отново разцъфтява. /2-ро,4-то столетие сл.Хр./. Той принадлежеше тогава към станалото зависимо от Рим царство на Боспораните. В Средновековието под името Керсон той стана една крепост на византийците против сарматите, готите и хазарите. Той е бил направен също място на заточение. Папа Мартин I е живял там от 654г до 656 година, а императорът ЮстинианII от 695 до 698 година. Най-после той отново

добива своята независимост /705г./ и я задържа до 835година. След това Кесонез става главно място на една военна организирана административна област на Византийското царство/Тема/. В 989 година Владимир от Киев завладява за кратко време града. При завръщането в Киев той отнася със себе си гръцкото духовенство, което сега получи важна задача при християнизиранието на Киевското царство, Така това място за втори път изигра една важна роля за Европа. Първия път то било свързано с отделянето на Гърция от Мала Азия /Троя/, втория път с християнизиранието на южна Русия. От втората половина на петнадесето столетие Керсон /сега на руски Корсун/ е бил ненаселен. Обаче остатъците от града са се запазили в обширни развалини.

Последната географска особеност на Черноморската област е **Азовското море**. В древността се наричало ПалусМеотис. „Меотийското море“ е играло роля също и в ирландските легенди за преселенията. То е свързано с Черно море чрез шосето от Керч. Азовското море е едно плитко море. Неговата средна дълбочина възлиза само на 9 м, а най-голямата дълбочина на 14,5 м. Благодарение на това през лятото то се затопля много бързо и достига до температури 30° Тъй като Дон и Кубан се вливат в него, неговото съдържание на соли възлиза само на 11%. Реката Дон /Танаис/, която излиза в залива Таганрог, създава едно течение в посока противоположна на тази на часовниковите стрелки. Поради малката дълбочина на водата не се е развило никакво забележително корабно съобщение. В замяна на това морето е много богато на риба. На ляво от Дон, над неговото устие се намира градът Азов, на онова място, където някога е бил разположен милетският град Т а н а и с. Едва в 11то столетие половците дават на града името Азов. От 1204г. той променя няколко пъти своите владетели, докато в 1739г. става руски. Танаис беше простиращата се най-далече на север колония на Милет, на древната разделна граница между Европа и Азия. Тогава в 7то столетие се родиха на територията на Крим още милетски колонии Теодосия /Феодосия/ и Пантикапайон /Керч/.

Близко до бреговете на Азовско море са съществували в древни времена важни мистериини центрове. Най-важният е бил без съмнение онзи, който е дал името на морето и на планината. За това е разказал Снори Стурлусон в своите царствени книги: „Страната в Азия, на изток от Трансвисъл се наричала страна на Азите, а нейният главен град е бил Асгард. Обаче в града живял един главатар на име Один. Там се е намирал един голям жертвен център...“ А страната между устията на Дон той наричал страна на Баните. Съществуването на този мистериен център на азите, т.е. преди всичко този на Один в Черноморската област е било потвърдено също и от Рудолф Щайнер /Сказка от 10. 9. 1923г./ „В кръга на мъдростта - бихме могли да кажем – който сочи не името на бога Водан или Один, трябва да виждаме нещо, което първо е дошло от изток от един мистериен кръг, който се намирал близо до Черно море и който след това е разлял своето духовно съдържание от изток на запад, като са били основани по най-различни начини един вид колониални мистериини центрове от Черно море към Запад.“ След това Рудолф Щайнер обясни, от какъв род е бил този мистериен център близо до Черно море. Защото от там е дошло именно знанието на руните в средна и северна Европа, в една област следователно, в която преди това не се е познавала никаква писменост. „Тази цивилизация трябва да си представим разпространена над големи части на Средна и Северна Европа преди около три до три хиляди и петстотин години /1000 до 1500г.пр.Хр./ Там не е съществувало нищо, което да бъде подобно на писмеността. Съществувала е само тази космическа писменост. И там се разпространи именно от Изток, първо от един мистериен център в областта на Черно море, онова което така, както то се съдържа в северната митология, не може да бъде разгадано от обикновеното съзнание. Защото **що е Водан?** Мистерииният център, от който е произлязла тази култура на Водан, беше едно „Светилище на Меркурий, едно светилище, което към импулсите на Слънцето и на Луната прибавя и тези на Меркуий.“

Сега не разбираме също, защо готите са наричали областта от източния бряг на Азовско море А х е й м у р, отечеството на азите. И според **коренната сричка „ази“ Кавказ е бил планина на азите.** Ландшафтът при **Азовско море /или море на азите/** и северно от Кавказ се нарича в древността направо **Азия**. Прометей е имал Азия като майка или като съпруга. Универсалният географ от времето на Гьоте, Карл Ритер, споменава за тайнственият център К о р о к а н д а м е, разположен според Страбон /XI/ до морето Майотис. Какво означава това име? „Последната сричка от името на

града Кородандаме сочи на богинята майка на Кайотис / Ма или Ме, от където метор = майка/. Канда или Конда е индийското име за град или място. Най-после Кер сочи към Слънцето. Също така се нарича една река в Колхида. Нека помислим за Карес или Кирос, който е бил назван според Слънцето, или за синовете на Куру в епопеята на Махабхарата. Също и в Средиземно море много острови и места са названи според Кор, Слънцето: Корсика, Корфу, Това име на Слънцето се явяващо и в страните на Източното море: в Курланд, Коро-Канда-Ме не значи нищо освен: Център на Слънчевото същество при морето на богинята майка на Земята. Той се намирал при Кримския Воспорус, следователно точно на границата на Азия и Европа, които са представителки на небесната слънчева страна и на земната страна“. Така обясняваше нещата Сигисмунд фон Глайх в „Крайъгълни камъни“ /Щутгарт, 1965г., стр. 301/. Карл Ритер беше също този, който наричаше Европа страна на Земята, противоположно на Азия, страна на боговете. „Както Азия, в по-тесен смисъл или Кавказия е получила своето име от високото седалище на боговете или на родовете на героите, така и богатата на жито и гледаща на далече към залез слънце равнина трябваше да получи името Европа, Европия, ширещата се на далече Земя, която беше още почитана чрез нарицателното име на закрилящата майка Земя на древната богиня на природата. И двете части на Земята се разделят тук на едно място също място на Земята, в много отношения, в историческо и физическо.. Ето защо името на Европа е прастаро, то е обосновано физически, исторически, етнографски и митологически.“ Карл Ритер: Преддверието на европейската история на народите преди Херодот около Кавказ и около бреговете на Понтус. /Берлин 1820г./

С това ние се намираме с нашето разглеждане на прехода от описанието на географията към това на митическата история на Черноморската област.

КУЛТЪТ НА СЕРАПИС В СИНОПЕ

Границата между Европа и Азия протича така, че Крим принадлежи към Европа. На изток от него и от Азовско море започва Азия. Когато в своето бягство Йо плуваше над Кримската Боспорос /Пътят за Керч/, тя напусна Европа и навлезе в земите на Азия. Затова говорят Есхил/Прометей/. и Еврипид / в „ЕФигения в Таврис“/. Следователно тази граница е била напълно позната на гърците. Тя минава през Черно море, по продължение на онова вече споменатото ребро в дъното на Черно Море, към пра древния град Синопе на брега на Малоазийската област. След това отбелязването на границата се поема от реката Халис. Тя винаги е разделяла Мала Азия на две различни по същество области. Само западната част е била с право считана като Мала Азия, Малка Азия сред Европа. Напротив източната част е била вече област на Азия /С.Ф. Глайх/

С и н о п е е един забравен град. Той е разположен очарователно върху полуострова Возтепе и притежава едно добре защитено пристанище. Някога той е бил ориентиран към морето търговски град и крайна точка на важни керванни пътища. Историята на Синопе стига далече зад основаването на милетската колония / В 7-то столетие/ на това място. Като гръцка, т.е. милетска колония тя е имала едно ръководно място между градовете на Черно море Тук се е родил в 416 година пр.Хр. философът Диоген, който починал в 323г. в Коринт /В Тоне/. В Синопе са спрели със своите кораби в 401 г. пр.Хр. десетте хиляди гърци на Ксенофон накрая на уморителната Анабазис към Византия. Обаче същинското значение на Синопе е било едно друго поле. **Тук се е намирал най-старият култов център С е р а п и с**. В неговото светилище той е дарявал не само здраве, но и безсмъртие. Образът на култа е бил пренесен в Александрия от Птоломей I /Плутарх/, където е получил името Сарапис. Той явно е поставен в отношение с Озирис – Апис. На главата си носел една мярка за пшеница, поради което бил причислен между боговете на плодородието. Като владетел на света той бил причислен между боговете на плодородието. Като владетел на света той се е представил като Зевс в гръцка одежда и дълги коси и брада. Той винаги е бил назоаван като египетски бог, обаче никога не станал домашен в Египет През време на римляните неговият култ се е разпространил в Гърция, Италия и даже в Германия. Известен е издигнатият за него Серапеум в Александрия и откритият от Мариет в 1850 г. Серапеум в Мемфис, който е съдържал гробовете на свещените бици Апис и един гръцки храм на Сарапис.

Кой е бил този загадъчен бог Серапис? Императорът Юлиан казал в своята четвърта реч: „Едно е Юпитер, едно е Плутон, едно е Слънцето и Серапис. Юпитер или Зевс е бил едно божество свързано със Слънцето. Плутон бил брат на Юпитер или Зевс. На него принадлежал долният свят и затова Серапис е бил обожествяван като един от боговете на долния свят. Следователно Юлиан е поставял и тримата – Зевс, Плутон и Серапис – подобни на Слънцето. Юлиан е считал във всеки случай Серапис като едно слънчево божество. Можем също да го наречем подземното Слънце. Как е бил представен този слизащ в подземните пещери бог? Основавайки се на древни източници Найрих Зеел го описва както следва: „Идолът, Серапис наречен Мощният, който е имал известна прилика с една човешка форма, е бил толкова голям, че двете си разперени ръце е заемал цялата ширина на храма /в Александрия/. Той е бил изработен от различни метали, злато, сребро, желязо, олово и украсен с различни цветни камъни, като сапфири, аметисти, топази и т.н. В едно закрито помещение на храма се намирал един малък кръгъл отвор или едно прозорче, насочено към изгрев Слънце, така щото в определен ден, а именно в определен час слънчевите лъчи са падали точно в устата на Бога, чрез което незнаещият народ е изпадал в удивление и вярвал, че богът бил целуван от Слънцето, т.е. Слънцето целувало своя бог. Над главата на Серапис е имало един образ на Слънцето, направен от тънка ламарина, от железен метал, който висял напълно свободно във въздуха и е бил привличан нагоре от един скрит магнит. В очите на народа това е било неразбраното чудесно сбогуване на Слънцето.“ /Зел Тайните на Митра 1826 г.8Ето защо Сигизмунд фон Глайх нарича това едно пророчество на сбогуващия се със Слънцето слънчев Дух, който ще слезе не само на Земята, но и в долния свят, обаче отново ще възкръсне победоносно /Глайх :Залезът на мистериите и явлението на Х р и с т о с. Щутгарт/. Постепенно се оформя картината за мистерииният характер на Черно море. Най-старите мистериини центрове са самият Кавказ /тук е бил прикован Прометей/ и крайбрежието на Азовско море с неговите два мистериини центрове, Асгард, Корокондаме. На изток се е намирала Колхида, където Аетес, братът на Кирке, заповядал да пазят светилището на Златното руно. В средата на южното крайбрежие, на границата между Европа и Азия се е намирал Синопе, култовият център на Серапис. Срещу него в Крим се е намирал храмът на тавридската Артемида, в който била отнесена Ифигения. Обаче какво се е намирало на запад? Там се намирал основаният от З а л м о к с и с за Гетите от Тракия мистериинен център. Задачата на този мистериинен център се явява в нейната истинска светлина едва тогава, когато разглеждаме същността на т р а к и т е и тяхната религия. От 1880 до 1550г. пр. Хр. първите траки са се затвърдили на Балканския полуостров и са останали там чак до 481г, когато са били заместени от проникващите Българи, които сега от тяхна страна са основали един съвсем особен род мистериини в това пространство, на запад от Черно море.

Т Р А К И Т Е И А М А З О Н К И Т Е

На какво се дължеше, че един народ като т р а к и т е се е утвърдил близо две хиляди години в южно-източния Балкански полуостров и въпреки това може да остане в сянката на историята? Траките и техните роднини Даките не са играли никога голяма роля в историята. Изглежда също, че траките не са имали никакво значение и в духовната наука, обаче това е едно погрешно съждение. Европейците са забравили именно и двамата кръстници на тяхната култура, Ирландия и Черноморското пространство. Обаче това не значи, че там „не е излязло нищо“. Още Омир е наричал траките многолюдните съюзници на Троянците. Илиада нарича двама представители от тракийски произход, които същевременно представляват янусовата същност на техния народ: смелият А к а м а с, който приличал на бога на войната Арес, и благородният цар на траките Резос, който като боец с колесница се притекъл в помощ на троянците със своите войски в десетата година на Троянската война. Той паднал жертва на едно нощно нападение от страна на Диомед и Одисей след предателство. Същият този Диомед беше онзи, срещу когото Арес под образа на Акамес

възпламени троянците за борба /V в. пр.Хр., 462г/ Изрично се споменава великолепният бял впряг на Резос, който гърците са завладели по такъв срамен начин.Отношението на траките с Троя е потвърдено и археологически. В пласта Троя VII б 2/XII то столетие/ е намерена за първи път изпъкнала керамика от дунавско-балкански произход. „Това свидетелства както и особената нова архитектура от VIIб 2 присъствието на тракийски сили, които са се срещнали в късната микенска епоха с рано гръцки сили“ /Йос. Виснер: Траките. Книгите Урбан 41/. Тяхната керамика е била намерена именно за първи път заедно с микенската керамика в Троя! Ние се намираме пред странния факт, че в XII столетие траките са се настанили в Троя. Обаче още преди разрушението на Троя тракийски съюзници и родствени племена трябва да са се разпространили около 1240 год.в Троя VI и да са имали влияние там. Защото тогава се е появило изгарянето на труповете,те една дълбоко проникваща новост, която се разпространила също и в Троя VI. Тя се дължи на южноевропейски влияния.

Митическите предания свързват траките също и с амазонките. Известна е трагедията на царицата на амазонките , ..*Пентезилея*, която получи пред Троя от любимия й Ахилес смъртния удар. Арктиос, поетът на Етиопия виждаше в нея една дъщеря на тракийския главен бог Арес и на Отрера, която принадлежеше на тракийското племе Трери. Хората са се питали, как е могло да се стигне до това свързване на тракийските Трери с Амазонките.

На около 60 км източно от Самсун на тракийския черноморски бряг се намира малкото градче Терме при Термес Суй, която е наистина древната река Термодон. При нейното устие в древността се е намирала *Темискира*, главното седалище на Амазонките. Те считали, че произхождат от бога на войната Арес и нимфата Хармония. Според легендата Херкулес трябвало да отиде в Термискира, за да донесе в Аргос пояса на царицата на амазонките Хиполита. Когато при колонизирането на черноморското крайбрежие гърците дойдоха в тази област, те не намериха вече никакви амазонки /VII то столетие/. Те помислили тогава, че Хепкулес ги е унищожил всичките или ги е прогонил. Фактически противници на амазонките били героите Херкулес, Тезей и Велерофон, които са били считани като основатели на много градове. Така градовете Смирна, Ефес, Киме,Мирина, Митилена и др. твърдят, че са били основани от амазонките. Това са били войнствени и враждебни на мъжете жени, които поради това са били считани като крайни представителки на матриархата.

Когато през VII столетие тракийските Трери проникнаха заедно с Кимерийците в западна Мала Азия, те без съмнение не намериха там вече никакви амазонки. Историческата наука третира днес амазонките така като че те никога неса съществували. Въпреки това гърците никога не са се уморявали да ги изобразяват във фризите на храмовете /например в Бесей/ или в легендите. При амазонките се е касаело действително за едно орденopodobно обединение. Валтер Леонард счита, че може да изчисли просъществуването на царството на амазонките на 1000 години. То е могло да има своя разцвет малко преди загиването на Троя. Диодор съобщава, че първоначално амазонките са били в Либия, обаче много човешки поколения преди троянската война са били унищожени от Персей съответно са били прогонени в Мала Азия и в Кримските области, където след това били напълно изтребени от Херкулес.

Известен е бил култът на Арес при амазонките. Нали Арес бил техен родоначалник. Понятен е също и култът и обожанието на целомъдрената Артемида. Гръцките писатели разказват за тях: Някоя жена не може да се омъжи преди да е убила един мъж. Още от рано детство те се изгаряли дясната гърда на техните дъщери. Поради този недостатък гърците са ги наричали амазонки: а - маза. Амазонките са вършели това, за да си служат с дясната ръка за всичко, особено за хвърляне. През пролетните месеци те се събирали с Гаргаренците, от които ги разделяла само една планина, за да се сдобият с поколение. Момчетата били изпращани обратно при техните бащи, а момичетата задържали и отглеждали.

На Валтер Леонард му направило преди всичко впечатление, че повечето пъти там, където според сигурни легендарни предания в Мала Азия трябва да са царували амазонки, са царували също

и историческите Хетити. Обаче царството на Хетите никога не е стигнало до бреговете на Мала Азия, следователно то е оставяло незасегнато пространство на царството на амазонките. Ето защо за митическото разглеждане на Черноморската област се вземат под внимание само траките и амазонките, не обаче и Хетите. Винаги една забележителна черта на митическите предания е тази, че почитащите бога Марс жени от Термодон са живели срещу светилището на Артемида в Крим, даже Диодор ги свързва със самия Крим. Но да се върнем обратно към траките.

ЗАЛМОКСИС ПРИ ГЕТИТЕ

Гърците са порицавали пиянството на т р а к и т е и обичаят да пият виното несмесено. Обаче вредните въздействия на прекалената употреба на виното са довели накрая до противоположности. Така царят на одрисите Котис е отбягвал виното и царят на даките Буребиста е искал със своя върховен жрец да премахне не само употребата на виното, но и да унищожи лозята. Също и жреците на северните тракийски племена са се въздържали от пиене на вино.

Наред с ковачеството и познаването на лечебните растения траките са се посвещавали преди всичко на музиката. Най-знаменитият музикант, който се е явил в тракийското пространство е Орфей. Той е бил не само музикант, а е бил един от най-великите поетски, които са живели някога на Земята. Наричали са го син на Аполон и основател на делфийското богослужение на Аполон. По-късно ще го разгледаме по-подробно. В тази връзка трябва да бъдат споменати също Тамирис, певецът на тракийските Едонци в Тасос, Музаейоси Евмолпос, поетите на свещените песни в чест на богинята Деметра. Всички те са били считани за тракийци. „Религиозната връзка на тракийската музика се показва в преданията на Гетите и Агатирсите. При мисии на мир са тръгвали със свирни на арфа и на флейта / Атин. XIV 627 С/. Връзката сочи към едно знание за успокояващо и укротяващо действие на музиката, както показват също приказните разкази на Орфей за песента и свиренето. От значение е отношението между песента и закона, което е освидетелствано за агатирсите; с песни са предавали техните правила от поколение на поколение /Ар. Пробл. 19,28/. Към законите е била причислена свещената песен като израз на един по-висш ред и като подходяща форма за тяхното възвестяване. Покоряващата сила на песента трябва да действа за благодат на поколенията /Йоз. Виснер, стр.36/. Религиозността на траките се потвърждава от всички гръцки и римски писатели. Тракийският певец Евмолпос участвал като първи жрец в Елевзис със свещени песни в устройството на богослужението на Деметра-Коре; той е бил считан за син на Посейдон и на Кионе, която е била считана за дъщеря на Бореас и на Орейтия. По негово име се наричал жреческият род на Евмолпидите, който е притежавал по наследство жреческия чин в Елевзис. Бореас е бил един бог на вятъра, на северния вятър Той отвлякъл Орейтия, дъщерята на атинския цар Ерехтей /Херодот VII 189/. Тук имаме работа с пра древни предания. Също и явяването на **Тамирис** и **Орфей** принадлежи към пра историите на гърците. **Тамирис** е споменат вече в Илиадата /II 595 и следв./ Той е бил роден в Тракия от нимфата Агриопе и е предизвикал на състезание музите на дотийското поле, на юг от Оса. Смелият тракиец е бил победен и за наказание загубил зрението и свиренето на струни. Така го описал Полиглот в Леше в Делфи.

Орфей е бил считан за съвременник на Херкулес и на **Язон**/1250г. пр.Хр./ който е придружил при похода на Аргонаутите. Херодот уверява в Книга 2./ 53/, че жреците от Додона са считали Орфей за родоначалник на гръцката поезия преди Омир и Хезиод. Той самият е бил на друго мнение и датира неговото съществуване след Омир и Хезиод. Спорът, дали Орфей е съществувал и кога е съществувал продължава и до днес. Също и тук той се оказва като едно трудно уловимо за ума явление. Образът на певица, който със своята песен освобождава от долния свят умрялата от ухапване на змията съпруга, но отново я изгубва чрез своето съмнение, е вълнувал най-дълбоко хората през всички времена. Този образ ни води до онази друга личност, която е основала при гетите убеждението в безсмъртието на човешката душа: **Залмоксис**. Тъй като тракийските гети са населявали дълго време западния бряг на Черно море, това събитие е от особено значение. Херодот съобщава върху това /IV,95 –и по-нататък/ „Аз научих при елините в Хелеспонт и Понтос, че този

Залмоксис / е бил един човек , който бил продаден като роб в Самос. Той бил роб на Питагор, синът на Мнезархос. След това бил освободен, добил големи богатства и се завърнал с тях в своята родина. Понеже траките живеят още твърде бедно и сурово, тогава Залмоксис, който е познал живота в Йония и по-тънки удоволствия от тракийските – нали е живял между елините и то при един от най-мъдрите мъже на Елада, Питагор – изградил един салон и поканил на пиршество най-видните съграждани и ги поучил при угощението, че нито той, нито другарите му по гуляй, нито техните потомци ще умрат някога, а ще отидат на едно място, където ще живеят вечно величествено и в радост. Но през това време когато давал такива угощения и произнасял такива слова, заповядал да му изградят една подземна къща. Когато къщата била готова, той изчезнал пред траките; слязъл именно в този подземна къща и живял там три години. Траките го оплаквали с голям копнеж като един мъртвец. В четвъртата година той отново се явил между тях и сега те вярвали в учението на Залмоксис. Така гласи съобщението. Аз не искам да оспорвам това, което се казва за този подземен дом, но също и не вярвам в него. „/Това казва Херодот. Веднага се забелязва, че много неща тук не си съвпадат. Тъй като през това време на тези три години винаги са умирали гети, не може да е ставала дума за едно безсмъртие на физическото тяло; защото това безсмъртие постоянно е било опровергавано. И дали Залмоксис е успял да живее в продължение на три години в един подземен дом, нека за сега да остане нерешено. На самия Херодот цялата тази история му се вижда невероятна. Работата става друга, когато приемем, че през време на обикновени 31/2 дни Залмоксис е бил посветен в едно подземно помещение и след това проповядвал на траките своето учение за безсмъртието на човешката душа.

Както е известно **Питагор побягнал в долна Италия в 535 година**. Ние намираме вече **При него учението за безсмъртието и тези представи** за продължаване на живота след смъртта и за прераждането ще е проповядвал Залмоксис За това говори също свидетелството на Хекатайос от Милет, който съобщава, че гетските племена на Теризите и Кробизите са вярвали в безсмъртието, като са приемали, че техните мъртви отново ще се върнат, както се е случило и със Залмоксис.

Херодот споменава още едно друго име на Залмоксис или Замолксис, а именно **Гибелеузис**. Това име се тълкува, като бог на светлината или на светкавицата. Съществува например един бог на траките Зибелсоурдос, което означава ” Носител на светлината”. Вероятно с това е свързаносъщо и убеждението на гетите, според което след смъртта те отивали при Залмоксис./Херодот IV,94/. Тази вяра е била толкова силна, че гетите са били наричани „ вярващи в безсмъртието”. Иначе използването на стайни гробове в Тракия в историческо време е напълно доказано. Вероятно с това е свързан също и „ подземния дом” на Залмоксис.

С К И Т И Т Е

Невъзможно е да опишем Черноморското пространство, без да си спомним за **скитите** . Нали великият посветен на запада е живял известно време в тяхна близост, както е отбелязал Рудолф Щайнер. Вероятно поради това също той носи името **С к и т и а н о с** . Той е един от най-висшите посветени на земята и съхранител на древната атлантска мъдрост.

Келтските Ири твърдят в техни легенди, че първите обитатели на Ирландия са дошли от Скития. При това една тайнствена роля играе Фениус Фарса от Танаис при Азовско море. Тъй като той е преживял изграждането на Вавилонската кула и смесването на езиците , трябва да е живял в 20 то столетие пр.Хр. Съществували ли са тогава вече скити?

Тамара Талбот Райс датира началата на скитите във времето около 1700 г.пр. Хр. Тогава първите индогермански племена стигнаха до рекатаЙенисей. От Йенисей те се отклониха на запад от Алтай към Кавказ. Вероятно при тези пришелци се касае за отломъци на онези индогермански групи, които три столетия преди това бяха нахлули в Гърция и Мала Азия. Това беше около 2000 година пр.Хр. Днес руските учени употребяват наименованието скити само за малък брой племена, които са обитавали по бреговете на Азовско и Черно море, при Кубан и Днепър. Напротив Древните гърци са употребявали наименованието скити, Сака и Каха почти безразборно за всички номади на евразийската степ. Херодот е бил на прав път, когато е приемал,

че всички скити са дошли от Азия и в един неизвестен момент се е стигнало до едно разделяне на азиатските скити от тези при Черно море. Тъй като скитите не са притежавали никаква писменост, нито монети, въпросът за скитите и до днес остава още далече нерешен. Много гръцки учени на древността са считали скитите за най-древния народ на Земята, което навярно би могло да бъде свързано с известни остатъци от една атлантска мъдрост при скитите. Изглежда, че скитите са направили голямо впечатление върху гръците. Херодот им посветил 4-та книга на своите истории и сам е отпътувал за Олбия, една гръцка колония, която е била основана в 645г.пр.Хр. в областта, където се вливат реките Буг и Днестър, за да научи повече върху скитите. Той разказва три легенди за произхода на скитите /IV,5-6/:

1. „Както разказват скитите, техният народ е най-младият от всички народи. Той е възникнал по следния начин: Първият човек в още празната страна е бил един мъж на име Таргитаос. Както казват скитите – но аз не мога да вярвам в това – родителите на този Таргитаос трябва да са били Зевс и една дъщеря на реката Бористенес. Следователно от тях произхождал Таргитаос, и той самият имал трима синове: Липоксаис и Арпоксайс, а най-младият се наричал Колаксайс. През време на тяхното царуване от небето паднали златни уреди върху тяхната земя: един плуг, един ярем, една бойна секира, една чаша. Първият видял това, отишъл при тях и искал да вдигне уредите; обаче когато стигна там, златото било в пламъци. Той се оттеглил и вторият искал да отиде при уредите, обаче златото отново се възпламенило. Но когато пристигнал най-младият, огънят угаснал и той отнесъл уредите в своя дом. Тогава по-възрастните братя се отказали от царуването и го предали на най-младия.

От Лепоксейс произхождало скитското племе на Аухатите, от втория брат Арпоксайс племената на Катиарите и Траспирите, а от най-младия, царят, племето на Паралатите. Всички племена заедно се наричат Сколоти, това значи царствени. Елините ги наричат Скити."

Тази е следователно първата легенда. Според нея Бористенос е бил едно скитско божество, според което е бил наречен Днепър от нахлуващите от Южна Русия скити. Падащите от небето златни уреди показват, че най-младия брат е получил мисията да премине от номадски към заседналия живот на земеделците. Херодот споменава още, че скитите смятат, че от първия цар Таргитаос до нахлуването на Дарейос /513-512г./ са минали около 1000 години. Според това Таргитаос трябва да е живял около 1513 година пр.Хр. Царствените скити са били тези, които са владели северната част на Черно море и затова те представляват особен интерес за нашите разглеждания. Какво разказва Херодот във втората легенда за произхода на скитите? /IV,3 – 10/

2. "Нещо различно разказват елините, които живеят край Черно море. Според тях Херкулес, когато подкарал говедата на Герион, пристигнал в тогава необитавана земя, която сега обитават скитите. Герион живеел далече от Понтос; неговото обиталище било един остров в Океана при Гадейра /Катид/ отвъд стълбовете на Херкулес /Пътят за Гибралтар/, който остров елините наричали Еритейя. Океанос, така казва легендата, тече от изгрев Слънце около Земята, което обаче не може да се докаже. Следователно от там пристигнал Херкулес в страната на скитите, и понеже е имало буря и студът го измъчвал, той заспал завит в лъвска кожа. Обаче през това време конете на неговата кола, които той оставил да пасат, изчезнали по един необясним начин.

Когато Херкулес се събудил, потърсил ги, изминал цялата страна и най-после пристигнал в една страна наречена Хилай. Там той намерил в една пещера едно смесено същество, половината девица, половината змия. Горната част на тялото била тяло на жена, а долната част, тяло на една змия. Когато я видял, той се почудил и запитал, дали не е видяла неговите коне. Тя отговорила, че конете са у нея, обаче няма да ги даде, ако той не спи с нея. Херкулес сторил това, за да получи отново конете си обратно. Тя обаче отложила да му ги върне, защото искала да го задържи колкото се може повече при нея., докато той на драго сърце би си отишъл обратно с конете. Най-после тя му ги дала и казала: Конете, които дойдоха при мене, аз ги прибрах за тебе и ти сега ми даде откупната цена за тях. Аз имам от тебе трима сина. Кажми ми какво да правя, когато те израснат? Да ги оставя да живеят тук, понеже тази страна е моята, или да ги изпратя при тебе?

Така го запитал тя и той й отговорил: Когато видиш, че синовете са израснали, направи следното. На този, който може да обтегне този лък и може да препаше така с този пояс, дай му да обитава страната ти. Обаче този, който не може да стори тези две неща, него изпрати. Ако направиш това, ще бъдеш щастлива и ще си изпълнила моето желание.

Той обтегнал един от своите лъкове – защото отдавна носел два лъка – показал й опасването с пояса и й дал двете неща. Обаче поясът имал отгоре при закопчалката една златна чаша. След това той си заминал от там.

Когато израснали синовете, тя им дала имена: единият нарекла Агатирсос, вторият Гелонос, а най-младия Скитес. След това, вярна на своето обещание, тя направила това, което Херкулес ѝ заръчал. Двамата от синовете, Агатирсос и Гелонос, не били в състояние да изпълнят задачите и тяхната майка ги изгонила от страната; обаче най-младият, Скитес, можал да стори това и останал в страната. От този Скитес, син на Херкулес, произхождат всички царе на скитите и от онази чаша на пояса и днес скитите носят една чаша на пояса си. Това стори следователно майката на своя син Скитес. Така разказват елините, които живеят при Понтос.“

Това разказва втората легенда за произхода на скитите. Тя произхожда от елините и счита Херкулес за родоначалник на скитите, агатирсите и голоните. Лъкът и поясът говорят за лов и водене на война един двойно огънат лък от рог. В тяхната ловна треска те забравили всички други намерения. Херодот разказва, че една скитска военна група вървяла пред персийските войски, когато един заек изсочил между вражеските линии. Веднага скитите се впуснали да гонят заека със силни викове и забравили изцяло, за какво вървели пред персийската войска. Когато Дарий научил за това, казал: Изглежда, че тези хора наистина ни презират!

Как стои сега работата с майката на скитите? Фактически скитите са обожавали една „Велика богиня“, господарка на огъня и на животните. Единствено тя е изобразена в изкуството, как присъства при полагане на клетва и назначаването на главатарите. В Крим тя не се явява преди 9-то столетие пр.Хр. Тук тя е изобразена права и държаща на ръката си едно дете. Ростовцев е доказал, че Великата Богиня е била обожавана в Южна Русия дълго време преди явяването на скитите. Като господарка на животните тя има родство с Артемидата. Страбон съобщава, че култът е бил разпространен особено по кавказките брегове. Тук тя била патрон-защитник на пътуващите по море племена, на гръцките Аргонавти. Заедно със скитите живеещи на полуострова Таман те са отблъсквали всякакъв опит за спиране на чужди кораби по техните брегове и всички паднали в плен моряци били принасяни в жертва на Великата Богиня. Това напомня за тавридската Артемидата, докато нейният образ в изкуството на скитите показва често пъти едно смесено същество, наполовина жена, наполовина змия, което би отговаряло на майката на скитите. Наричали я Табити. При царствените скити се прибавяло и обожанието на един бог на морето Тамумасада и Херодот съобщава, че те са принасяли в жертва на Марс и на Херкулес животни и по един от сто хванати пленници. Следователно Херкулес е бил приет в пантеона на скитите. Вижда се, как постепенно религиите на народите се оплодявали взаимно. Скитите са обожавали един бог на слънцето Оетосирус /Аполон/, една богиня на земята Апия-Фелус, една богиня на планетата Венера Артимпаза /.Тамара Талбот Райс: Скитите, Кьолн 1957г./ Но още Херодот бил изненадан, че скитите не са имали никакви изображения на боговете, олтари или храмове. Това са потвърдили модерните разкопки. Сега стигаме до третата легенда за произхода на скитите, дадена от Херодот. Нейното съдържание произхожда от акадийски източници и описва времето около 700г. пр.Хр., когато скитите преминали в южна Русия.

3. „Съществува обаче и една трета легенда и с нея аз съм напълно съгласен. Номадските племена на скитите са живели в Азия; когато обаче Месагетите са ги притиснали чрез войни, те са се изселили, преминали са Араксес и са дошли в страната на Кимерийците. Страната, която скитите населяват сега, е принадлежала по-рано на кимерийците. Понеже скитите са дошли с голяма войска, кимерийците държали съвет и две мнения са били застъпени, като и двете били защитавани с голямо усърдие; обаче мнението на царете било по-добро. Мнението на народа било, че трябвало да се махнат от там и заради земята не трябвало да се осмеляват да водят война, която представлявала голяма опасност; но мнението на царете било, че трябва да се бият за отечеството и да се защитават против нахлуващите. Но нито царете искали да поведат по народа, нито народът по царете. Една част от народа решила да се изсели и да изостави земята на нападателите без борба. Обаче царете предпочитали да паднат на родната земя отколкото да избягат с народа, защото мислели за всичко добро, което са преживяли в страната, и за всичкото зло, което очаквало бегълците, без отечество. Стигнало се до скарване, и двете страни били еднакво многобройни и започнали да се бият. Тогава народът на кимерийците погребал всички паднали в братската война и на река Тирес /Днестър/ - и този гроб и днес може да се види – и напуснали своята страна. А скитите дошли и завладели празната страна.“

Според това съобщение кимерийците трябва да са обитавали северния бряг на Черно море по време на трако-фригийското преселение от запад на изток /Към западна Мала Азия в 1250-1100г./ Нахлуването на скитите и изгонването на кимерийците е станало в 8-то/7-то столетие. Трите легенди показват ясно три групови същности на многоплеменните скити. Според последната легенда прогонените от масагите скити от западен Туркестан са минали по южното крайбрежие на Каспийско море, преминали са Араксес /днес Кура/ и

след това минавайки по източния край на Кавказ проникнали в южноруската степ, където са живели кимерийците. За произхода на скитите от западен Туркестан говори също намиращото се в древно персийските царствени записи име на скитите като Сака. Това наименование е било употребявано само за скитащите покрай реката Яксартес /Сега Аму Дария/ ирански племена. Забележително е само, че също и кимерийците според най-старото акадийско предание, както ги потвърждава акадийската версия на персийските царствени летописи, са живели по-рано в западен Туркестан. В тази версия споменатите също така като Саки номадски племена на север от Оксус в стария персийски текст са наречени „Гимирай“ /кимерийци/. Старото име е било пренесено след това върху преселилите се по-късно саки /скити/ в областта на кимерийците / Х.В.Хаусиг/. Както се вижда, трудно е да се направи разлика между скитите и кимерийците. Обаче трябва да е съществувала някаква разлика, иначе кимерийците не биха побягнали.

Самият Херодот различава три групи скити IV/17-19:Скити земеделци на север от Хиляя /т.е.горската област при Алешки на Днепър/. Той ги нарича също Вористенеити, , според тяхната родоначалника. Тези скити земеделци са обитавали една област която се простирала на разстояние три дена път на изток до река /Пантикапес/ днес Ингулез/ и единадесет дена път по Бористенес /Днепър/ на север. 2. Ските номади, на източната страна на Пантикепес до Гертос /днес Конская/. 3.Царствените скити, от Герос до Таврис на юг, до Кремной на езерото Меотис и Танаис.

Обаче Херодот не е знаел, че извънредно обширната евро азиатска степ, която от Китай стига до средна Европа, е принадлежала като жизнено пространство на номадизиращите скити. В граничните области на Китай и Персия те са приели в тяхното изкуство китайски и персийски елементи, а при Черно море гръцки елементи. Като противници те всявали страх, обаче същевременно са проявявали извънредно голям лукс и скоро са спечелвали приятелството на гръцките търговци. Който е видял веднъж златното съкровище на скитите /Ермитаж, Ленинград/, стои изумен пред високото развитие на златарското изкуство на скитите. Скитските князе са възлагали на гръцките художествени занаятчии, които се били настанили при Черно море, на драго сърце големи задачи по изкуството. Какъв беше този народ, който е скитал извършвайки кражби и плячкосвания, скалпирал е своите противници и с предпочитание е развивал едно изкуство, което е упражнило своето влияние даже върху викингите, келтите и меровингите? Той беше странно абстрактен и натуралистичен същевременно.

От 5-то столетие сл.Хр. те започнали да строят също местни укрепени лагери. Разкопките на скитски гробове /кургани/ са доказвали че те са живели в удобни палатки, употребявали са вече каруци с колела, могли да изработват великолепни тъкани и според техните съдове може да се заключи, че са обичали добрата кухня. На запад скитите трябва да са разполагали с извънредно големи натрупвания от злато. Всички те са говорели еднакъв език, обаче нямали никаква писменост и никакви пари. Воювали са на коне и чрез това далече са превъзхождали воюващите пеш кимерийци. Те са гонили главната сили на кимерийците в Мала Азия до тогава, докато най-после тяхната съпротива е била окончателно сломена в 635г.пр.Хр След това обаче преселилите се на западния бряг на Черно море и проникналите в Мала Азия кимерийци все пак имали още силата да ограбят фригийското царство, Лидия и йонийските крайбрежни градове, от което се вижда, че при кимерийците нямаме работа с филоелини. Междувременно скитите завладели Урарту при езерото Ван. Други скити проникнали даже в Индия и създали там скитодравитската култура. Даже Дарий не е успял в своя поход от 516г. да стане господар на скитите. Към 110 г. пр.Хр. скитският цар Сцилурус е изградил даже град /Неаполис/ в Крим. Неговите останки са били сега разкрити при Симферопол. Царството от Неаполис е траело около 100 години. Но сега беше се надигнал един противник, който беше родствен по племе и чрез едно привидно незначително откритие прогони скитите пред себе си. Това беше желязното стреме, което създаде превъзходството на нахлуващите от изток Сармати. Изгонването на скитите стана в един момент , когато те се готвеха да преминат към издигането на градове. В 4-то столетие сл.Хр. те изчезнаха от зрителното поле „като че бяха паднали в един кладенец“. Скитите са играли в Евразия приблизително същата роля, както Келтите в Европа. Те създадоха основата за по-късното развитие на културата в тези пространства. Може би това е една причина, поради която първите преселници в Ирландия са наричали себе си потомци на скитите.

Ние изминахме вече периода от 2000г.пр.Хр до 5-то столетие сл.Хр. и трябва сега да се запитаме: Какво е направило в това време черноморското пространство за подготвянето на западната култура? На този въпрос може да получи един отговор само тогава, когато проникнем в един по-дълбок пласт, а именно в езотерическия живот. Каква задача са имали мистериите при Черно море в предхристиянското време и каква връзка са намирали те със започващата европейска култура?

ПРОМЕТЕЙ

Най-важният кавказки мит, митът на Прометей, произхожда от Египтяните. Върху това Рудолф Щайнер е казал в своята сказка от 12.9.1908г.: „Този е образът, който в Египет е бил даван на ученика и който се е разнесъл по света като легенда за Прометей.“ В сказката от 7.10.1904г. той подчертава: „Така Вие имате в Прометей това, което гръцкият ученик на мистериите е изживял вътре в тези мистерии, за да добие сила и енергия за живота в бъдещето.“

Старото култово прозвище на Прометей било „Хо пирфорос теос“, т.е. богът, който е донесъл огъня от небето на Земята. Екзотеричната легенда за Прометей не е описана единно при Хезиот. Началото на разрива между Прометей и – Зевс е станал при Сикион. Когато боговете се разправяли с хората при Миконе /т.е. Сикион/ заради полагащото им се почитание, тогава Прометей като жертвоприносител и пиркоос разделил един жертвен бик на две части, едната от които се състояла от месото ядливите вътрешности /които сложил в кожата на бика/, а другата от костите и бедрените части, които поставил много сръчно и покрил с кожа. Зевс забелязал измамата, но понеже и без това не бил благосклонен към хората, нарочно посегнал към лошата част и имал сега причина да задържи огъня, да не даде огъня. „Оставете ги да ядат сурово тяхното месо!“ извикал той разгневен. Прометей се обърнал тогава към Атина и я помолили да бъде пуснат в Олимп през една задна врата. Тя изпълнила неговото желание и Прометей запалил тогава от огнената колесница на Слънцето един факел, отчупил едно парче горящ въглен и го хвърлил в сърцевинната кухня на стъблото на един грамаден копър, загасил своя факел и излязъл без някой да го види. Така огънят бил подарен на хората /Сервиус върху Еклогите на Вергилий VI,42/.

Зевс се заклел да си отмъсти. Той накарал Хефестос да направи от навлажнена пръст една жена и да ѝ даде глас и сила като на другите хора; обаче ръста и лицето трябвало да създаде по образа на безсмъртните богини, следователно очарователния образ на една красива девица. Атина трябвало да я научи на сръчни работи, Афродита да покрие главата ѝ с прелест и съблазнителна привлекателност и със стремеж да се харесва, Хермес трябвало да ѝ дари един ласкателен смирен ум и същевременно едно коварно сърце и т.н. Така сториха боговете и Атина и Харитите и Хорите я препасаха и накичиха така великолепно със златни токи, прекрасни скъпоценни и красиви пролетни цветя, че беше цяло удоволствие да я гледаш. И боговете я нарекоха Пандора, защото тя беше един фатален дар на всички богове за човеците. След това Хермес я заведе при Епиметей, братът на Прометей. Прометей го беше предупредил, да не приема никакви дарове от Зевс, но неговата природа беше да мисли едва после върху това, което трябваше да прави. Епиметей беше получил от Прометей една кутия с предупреждението да я държи постоянно затворена. Любопитството на Пандора отвори тази кутия и от нея излетяха всички злини, които от тогава измъчват хората: старостта, страданията, болестите, лудостта, пороците и страстите. Те мигом излетяха на облак, бодяха Епиметей и Пандора по всички части на тялото и нападаха всички други смъртни. Само надеждата, която Прометей беше затворил в кутията, въздържаше измъчваните хора да не сложат доброволно край на своя живот. Обаче самия Прометей, Зевс заповяда да оковат върху една скала на планината Казбек в Кавказ. Той всеки ден беше посещаван от един орел, който изяждаше едно парче от неговия черен дроб. През нощта откъснатото от черния дроб парче отново израстваше. Обаче Прометей знаеше и това го утешаваше, че над Зевс ще се изпълни проклятието на неговия баща и че той, както по-рано Уранос и Кронос, ще бъде свален от неговия престол. Той знаеше също, че в 13-то поколение един потомък на също несправедливо измъчваната Йо ще бъде негов освободител. Напразни бяха всички заплашвания на Зевс /предадени чрез Хермес/, да научи тази тайна. Прометей, който по-рано се гордеше със своето безсмъртие, копнеше сега за своята смърт. Тогава най-после се яви Херкулес на път за Хесперидите и уби орела. Също и заместващият безсмъртен, чиято смърт Зевс беше поставил като условие за освобождението на Прометей, бе намерен в лицето на мъдрия кентавър Хирон. Той страдаше от една неизлечима рана в своята пещера на Пелион и с радост се съгласи да умре за Прометей. Сега Прометей издаде своята тайна, а именно, че едно свързване на Зевс с Тетис ще произведе един още по-могъщ бог, по-могъщ от самия Зевс. Като символ на своето наказание Прометей носеше на пръста си един железен пръстен и на главата си един върбов венец. Завърнал се на Олимп, той отново стана това, което беше по-рано, един съветник и пророк на боговете.

Прометей значи промислещият /мислещият предварително/, Епиметей послемислещият /Размишляващият върху това, което вече е станало/, Пандора – всенадарената. Ирониците вярваха, че виждат в Пандора едно целенасочено демаскиране на прекалено женственото, обаче те забравяха, че иначе Пандора беше едно прозвище на Земята, както и Анезидора. Тя беше един образ на майката Земя и /според Платон Менекс 238/ направо първата жена. Образът на двамата братя се явява още при индийците в Бхагавата Пурана, една санскритска поема. Там те се наричат Промантху и Мартху. Ето защо се приемаше, че името Прометей произхожда от санскритската дума прамантх., огнетриешният. Във всеки случай касае се за един пра древен легендарен мотив, който е бил разказван във все нови версии. Прометей научил хората да използват огъня, писмеността и всички изкуства. Чрез огъня станало възможно развитието на техниката, защото с думата огън хората са разбирали причините на всички топлинни явления. Ето защо с право Прометей е наречен един ръководител на хората от следатлантско време. Рудолф Щайнер е датирал неговото появяване в 3101 година, следователно в началото на Кали-Юга. В своята сказка от 20.5.1912г. той описва идването на Кали-Юга, както са чувствали индийците: „Иде божеството Праматеза. Н е г о в и я т с и н откъсва човека от старото ръководство чрез древните богове; той прави да изчезне това, което е било добито за света чрез вътрешно ясновиждане, принуждава хората да гледат навън във физическото поле. Старият свят на боговете се затъмнява. Иде едно време, когато хората не ще могат да виждат от техните души в света на боговете, а ще виждат във външния свят. Иде Кали-Юга – тя е била чувствана, като са поставили нейното начало в 3101 година преди нашето летоброене, следователно точно във времето, в което индийското предание поставя също потопа...Индийците са чувствали това, като са казвали: Кали-Юга се ражда като едно потомство на Праматеза. Как са казвали гърците.Напълно същото. Само че при тях Праматеза се нарича Прометей, което е съвсем същото. Той е брат на Епиметей. Този последният представлява още това, което гледа назад в миналите времена. Епиметей е п о с л е м и с е щ и я т / размишляващият върху станалите неща, бележка на превод./ Прометей е този, който в своите мисли трябва предварително да мисли, да промисля. /или творческо мислене, мислене върху това, което тепърва трябва да бъде създадено, бележка на превод./ върху това, което се намира вън и става вън. И също както Праматеза има своето потомство в Кали-Юга така и Прометей има своето приемничество: достатъчно е само да образуваме думата Калиюга съобразно гръцкия език и ще получи думата К а л и о н, и – понеже гърците се чувствали, че това е епохата на черното божество - трябва да поставим отпред частичката д е у /деус/ - тогава получаваме Д е у к а л и о н /или Девкалион/. Това е същата дума както Кали-Юга. Тук ние имаме работа не с някакво умуване, а с един окултен факт.“

Според един фрагмент на Хезиод накрая Прометей се оженил за Пандора, която му родила син Деукалион. Според едно единствено по-късно съобщение / bscript.rer.mjth.Lat.I 189* даже Прометей е създал хората втори път, като след потопа – това било душевният потоп около 3101г. – дал живот на хвърлените от Деукалиони Пира камъни с един факел от небесния огън. Откъслечните гръцки митически остатъци потвърждават данните на Рудолф Щайнер.

Тъй като скоро след започването на Кали-Юга започналаегипетската култура/2907г.пр.Хр./, не е чудно, че митът за Прометей е бил познат също и в Египет. Той е третирали една общочовешка проблема, истинските задни основи на която можели да бъдат познати само в мистериите.

„А сега да резюмираме целия образ, който посветеният е обяснявал на египтянина: Азовосъзнателният човек е бил окован за земното тяло. Представи си човека окован върху земната скала, окован така за физическото тяло – и в развитието се е родило нещо, което гложди неговото безсмъртие! Представи си функциите, които са произвели черния дроб, те са възникнали чрез това, че тялото било приковано за скалите на Земята. Там то гризе - а с т р а л н о т о т я л о. – Този е образът, който е бил даван на ученика в Египет, образ, който е бил разнесен в Гърция като легенда за Прометей.“ /Рудолф Щайнер, сказка от 12.9.1908г./

В образа на Прометей пред хората застава като ръководител нещо ново. Наричали са го Титан, но що е бил той действително в окултен смисъл? От Лемурийската до Атлантската епоха човечеството било ръководено от велики Учители, които били наричани „Синове на огнената мъгла“ /Р.Щайнер, сказка от 7.101904г/. „Те са изменили тяхното предишно развитие не върху нашата планета Земя, а върху други арени. Те бяха слезли на Земята като узрели, висши хора, за да поучават хората в тяхното детство, при тяхното първо раждане, да ги научат на първите изкуства, от които се нуждаели.“ Това учебно време е траело през лемурийското, атлантското чак до следатлантското време и част от него. М а н у също е принадлежал към онези ръководители на човешкия род, които са слезли през Лемурийската епоха. Той беше още един от ръководителите, които бяха изменили тяхното развитие не на Земята, а са донесли тяхната зрялост на нашата

Земя. „Зевс беше един от онези ръководители, които са минали тяхната школа не на Земята, той е още един, който е принадлежал към безсмъртните. Смъртното човечество трябва да застане на собствените си крака през време на 5-та раса /≠5-та следатлантска култура/. Това човечество е представено чрез Прометей. Едва то донесе човешките изкуства и първичното изкуство на огъня. Зевс го ревнува, тъй като хората израстват и стигат да имат свои собствени посветени...”/Р.Щайнер, сказка от 7.10.1904г./Ето защо Прометей е наричан с право първият посветен на следатлантското време, който е посветен не само в Мъдростта, но също и в делото! Ето защо той можа да бъде освободен само от Херкулес, посветеният на делото! Той беше един човешки посветен, който победи приковаността към скалата. Неговото дело и жертвата на Хирон, човекът на миналото време, освободиха Прометей.

Така митът на Прометей засяга по-дълбоките пластове на нашето съществуване в Следатлантската епоха. Че този мит е бил свързан с Кавказ, това показва, че там са съществували връзки със западната култура и още съществуват, които връзки трябва да бъдат открити. Един друг аргумент за това предположение ни доставят легендите за пътешествията на ирландците.

Ф О М О Р И Т Е

Знаменитите пет митически нахлувания в Ирландия се съдържат в Lebor Gabala * /Книга на завладяванията/ и в други ръкописи. Те бяха описани от автора в книга I за Ирландия /издателство Die Kommen den.Freiburg 1.Vg./ Тук ще споменем накратко онези части, които имат връзка с Черноморското пространство.

Там се намира първо историята за преселването на фоморите от Кавказ в Ирландия. Фоморите са били същества с един крак и една ръка, демони в образа на човек. Майката на водача Цихол Клаперлег /дрънкаш крак, скелет/ се наричала Лот Луамнах. Баща ѝ бил един суров космат великан, наричан Н е и р. Той произхождал от „изкривения гръб на Кавказ“. Лот Луамнах трябва да е била истинско чудовище: „При нападение тя издувала своите устни, на гръба си имала четири очи.“ В годината 3000 пр.Хр. тази тълпа от демони потеглила от Кавказ за Ирландия. Всички нашественици в Ирландия произхождали от скитското пространство и са потеглили след Фоморите, за да водят борба с тях в Ирландия. Дружините на Партолон, Немд, Фирболгите и Туатха Де Дананите – всички те са воювали с променящо се щастие против Фоморите, докато най-после слънчевият Луг ги победил. Това е първото митическо отношение между Ирландия и Черно море. Второто се отнася за произхода на Гаделиансите в самата Ирландия. Родоначалникът на тези последните бил Фениус Фарсаид. Той трябва да е бил някакъв цар на скитите. Фениус Фарсаид или Фарса е бил един от онези 72 водачи, които Нимрод събрал с техните народи за построяване на Вавилонската кула. Следователно той е живял през времето около 1900 г. пр.Хр. Фениус Фарса донесъл у дома си познанието на 72-та езика възникнали след смешението на езиците и основал една голяма школа, в която да бъдат изучавани тези езици. Следователно Фарса трябва да е познавал още първоначалния език на човечеството. Той умрял 40 години след завръщането си и оставил своето царство в наследство на своя по-голям син Нануал. Танаис и Меотийското езеро постоянно се явяват при по-късните легенди за преселванията. Че около 2000-та година по тези места са живели Кимерийците, а не Скитите, това вече ние споменахме, също така, колко трудно е да се запази преливащата граница между тези номадски народи Ако слезем надолу по стъпалата на окултната история на Черно море, срещаме следните събития:

3101 година	Прометей Започва Кали-Юга /Деукалион
3000 година	Фоморите потеглят от Кавказ за Ирландия
Около 1900 год.	Благородният Фениус Фарсаид, родоначалникът на Гаделиансите от Ирландия, царува като цар на скитите при Азовско море.

К О Л Х И Д А

Следващото важно събитие е основаването на египетска колония Колхида на реката Фазис на изток от Черно море чрез Сеаострис. За съжаление Херодот не го описва по-отблизо; имало трима такива. Ние не знаем от официалните египетски предания нищо за военните походи на египтяните от 12 династия в Мала Азия.

Сезострис I царувал от 1971 – 1900 г.

Аменехмет II царувал от 1927 – 1906 г.

Сезострис II царувал от 1897 - 1876 г.

Сезострис III царувал от 1876 – 1841 г.

Аменхмет III царувал от 1840 – 1792г.

Толкова по-ясно обаче съобщават гръцките предания за един поход на военния герой Сезострис до скитите и колхидийците, т.е. до Черно море. Тъй като само Сезострис III се знае, че е проникнал до Сихем в Палестина, днес се приема, че гръцкото предание се отнася за него. Това е едно предположение, нищо повече. Обаче ние научаваме това, което Херодот казва във II Книга глави 104 и 105: „Жителите на Колхида са положително египтяни; аз съм забелязал това, преди още да имам някакво сведение върху тях. За да науча нещо по-отблизо, аз запитах за родството каквото в Колхида така и в Египет. Колхидийците си спомняха живо за египтянците, по-живо от колкото египтяните за колхидийците. Все пак египтяните ми казваха, че вярват че колхидийците произхождат от войниците на Сезострис. Колхидийците имат именно тъмен цвят на кожата и имат вълнеста коса. Без съмнение това не е още някакво доказателство; защото други народи също имат тези белези. Обаче към това се прибавят още следните основания. Само три народи по лицето на Земята имат първоначално обрязването: колхидийците, египтяните и етиопците. Финикийците и обитаващите в Палестина сирийци сами признават, че са приели този обичай от египтяните, и сирийците, които живеят на Тармадон и Партениос, също и макроните казват, че са приели обичая едва през последно време от колхидийците. Това са именно единствените народи, които се обрязват и те го преправят открито според египтяните. Също техният език и начин на живот са подобни на тези на египтяните.

Историците не задържат нищо от тези сведения. Те виждат в колхидийците, кападокийски наемни войници на сайтските царе. От какви отдалечени области са идвали египетските наемни войници в онова време, показаха намерените в двореца на Априес в Мемфис теракоти/ печени тухли/. Тези наемни войници се хвалели с техния произход и твърдели смело, че са египтяни, които са били оставени в Колхида от един от великите египетски царе. Но Кападокия е граничела при Синопе с Черно море и трябва да се запитаме, какво се иска всъщност с един такъв аргумент, който е способен да докаже по-скоро противоположното. Ландшафтът на Колхида се е простирали именно от Питиус до Трабзон.

По този начин изглежда, че основаването на мистерииния център в Колхида е станало в пълно мълчание и нарочно е премълчавано в официалните съобщения. /Виж също Ирландия I стр.182 е следв./ Ето защо ние ще прозрем връзката само тогава, когато насочим поглед върху задните основи на мистериите. Египетският посветен довеждал своя ученик до степената, където той можел да разбере азовото развитие на човека. Той му казвал: „Когато е дошъл на Земята, човекът не е бил още надарен с Аз. Преди Азът да бъде внедрен в астралното тяло, други сили са владеели астралното тяло. След това светлинно-течното астрално тяло е било проникнато и пропито от Аза. Преди Азът да бъде в него, астралните сили са били изпращани в човека от божествено-духовните Същества от вън. Астралното тяло също съществувало, обаче разпалвано от божествено-духовни същества. То е било чисто и светло и обгръщало със своите течения онова, което било още заложба на физическото и етерното тяло. То го обгръщало и прониквало със своите течения; чист бил потокът на астралното тяло. Обаче с проникването в него на Аза беше внесен егоизмът и астралното тяло бе затъмнено, чистото златно течение на астралното тяло бе изгубено; то бе изгубено все повече, докато човекът слезе в най-дълбоката точка на физическото поле през време на Гръцко-латинската епоха. Тогава хората трябваше да мислят за това как да добият отново чистото течение на астралното тяло и в Елевзинските мистерии се роди онова, което наричаха: Търсене на първоначалната чистота на астралното тяло. Да възстановят отново астралното тяло и неговото първоначално чисто златно течение, това искаха Елевзинските мистерии; това искаха египтяните. Търсенето на златното руно беше едно от изпитанията на египетските посвещения и това е било запазено за нас в чудесната легенда за търсенето на златното руно от Язон и Аргонавите.“/Рудолф Щайнер в сказката от 18.9.1908г./И в същата сказка той прибави: „Външните исторически факти са свързани с духовни факти. Не трябва да се вярва, че това е само просто символ. Походът на аргонавите действително е станал, също както е станала и Троянската война. Външните процеси са физиономии на вътрешни процеси; всичко това са исторически процеси.”

Следователно в Колхида са познавали превъзстановяването на златното течение, на златния поток на астралното тяло. Там са знаели, как златното руно може отново да бъде добито и какви усилия и опасности бяха свързани с това. И египетските посветени, които са основали Колхида, знаеха още, че жлъчката е физическият израз на астралното тяло. Тя не е свързана с Аза, но този последният действа върху астралното тяло и астралното тяло на свой ред върху жлъчката. Ако Азът не би проникнал в астралното тяло, тогава не биха се родили черният дроб и жлъчката. Забележително е, че тези физиологични тайни се немерили преднамерено тяхното локализиране в мита на Прометей в Кавказ.

Ние трябва да си представим в Колхида един свързващ център между египетските и гръцките мистерии. С това ние стоим същевременно пред основната тайна на Черноморското пространство. Тук се намираха онези мистерии, които искаха да възстановят отново чистотата на астралното тяло и които същевременно сложиха началото на прехода от Мала Азия към Европа, от египетското пространство в гръцко-латинското.

Походът на аргонавтите се датирал обикновено две човешки възрасти преди Троянската война, която според древни предания е станала от 1194-1184г. пр.Хр. и която е била очаквана в древните гръцки мистерии, които предхождали Елевзинските. Гръцката култура е започнала едва в 8-то столетие пр.Хр. По това време са съществували Елевзинските мистерии, чийто произход принадлежал още на Микенската епоха, т.е. на времето преди 900 г. пр.Хр. В една сказка от 28.10.1904г. Рудолф Щайнер казва, че Троянската война е била представяна в пределевзинските мистерии, преди тя да беше станала действително. Но той показва също едно много важно второ тълкуване на овена; защото в 8-то столетие преди Хр. се е родила в нейното зазоряване една обективна наука отделна от всякакво друго човешко душевно съдържание. По-рано Мъдростта винаги е била свързана с Любовта. Едва гръците я доведоха до една чиста наука на ума.

Един халдейски жрец, който се е занимавал с астрономия, още се опитваше да открие намерението на мировото управление. Същото е било и при египетските жреци и при тези на Друидите. Една чиста наука на ума е възникнала в своето зазоряване едва в Гърция.

В 8-то столетие пр.Хр. хората са чувствали минаването на Слънцето през съзвездието Овен като едно повторение на неговото предишно минаване през същото съзвездие преди хилядолетия. Както е известно Слънцето се движи напред през целия Зодиак, през съзвездиата на Зодиака Овен, Телец, Близнаци, Рак, Лъв, Дева и т.н., така че то е минавало вече много пъти през Овен. Последният път минава през съзвездието Овен, когато човекът още притежаваше връзката на Любовта с Познанието, а с това той притежаваше първичната Мъдрост. Тази първична Мъдрост бе изгубена и тя остави място на една външна култура на ума. Целият този процес в неговото окултно значение е изразен в извънредно дълбокия мит на легендата за Аргонавтите, в който Овенът представлява символа на съединението на Любовта и Познанието/14.10.1904г./

Обаче този овен прелетява в Колхида на източния бряг на Черно море. Първичната Мъдрост се оттегля в една трудно достъпна област. Сега на учениците на мистериите трябваше да се казва, че онези същества, които си служат със сухата, прозаична интелигентност на човека, са добили в този момент едно особено значение. „Копнежът за културата, която някога е съществувала, когато Слънцето мина предпоследния път през съзвездието на Овена, се събуди.“

Но защо тази първична Мъдрост се оттегли точно в Колхида? Във връзка с това Рудолф Щайнер казва „Че двойката близнаци Фриксос и Хеле е била доведена в Колхида, не значи нищо друго, освен че една предишната раса, персийско-иранската с нейната двойствена природа – те са стояли под знака на боговете Ормузд и Ариман – отново добива свързването на Познанието и Любовта. Предишната раса отнесла това руно в скрити области. По-рано, в Атлантската епоха, това руно, тази Мъдрост, била общо благо на човешката култура, след това била отнесена в далечни тайни школи. Тя трябва да бъде отново възвърната. Така ние виждаме външно в легендата за Аргонавтите основаването на тайни школи в Гърция.“ /14.10.1904г./

Първичната Мъдрост при атлантското население била общо благо. Тя била изгубена като такава и в Следатлантската епоха можела да бъде намерена само в пещерите и криптите на мистериите школи. В Далечния Изток имало центрове, където още са притежавали първичната Мъдрост, защото са знаели, как тя може да бъде постигната чрез пречистването на страстите. Превъзстановяването на чистото златно течение на астралното тяло беше предварително условие за добиване отново на първичната Мъдрост. Така всичко се свързва смислено. Душевният аспект беше донесен от Египет и Елевзис в Колхида. Вторият аспект, който е свързан с по-нататъшното странстване на първичната Мъдрост, произхожда от Персия.

В легендата иранският аспект е изразен чрез магьосницата Медея. Тя пожертва за нейната любов към носителя на идеята култура, Язон, всичко: чест, отечество, даже и своя брат Абсиртос. Но тя притежаваше също силата, да помогне на Язон при опасните изпитания на посвещението. Според легендата Медея била дъщеря на Айтеес, този последният обаче бил брат на Кирке /Цирцея?/. Айтеес и Кирке били чедата на Хелиос. Медите се явиха в надписите върху паметниците на Салманасар III от Сирия едва в 836 г. пр.Хр. Те са били едно родствено на персите племе. В древността Медея била една

страна, която се намирала в планинския, северозападен Иран, между планината Елбрус, солената пустиня, Персия и Месопотамия. Медите много трудно се освободили от асирийците. Киаксарос I / 714-673 г. пр. Хр. / основал първата династия на медите. Медите станали опасни за асирийците затова, защото са водили тяхната борба на основата на една морална мисъл. Каква религия са култивирали медите (=жреческата каста на медите/, и до днес не се знае детайлно. Трябва да се предположи, че те още веднъж са притежавали за кратко време първичната Мъдрост, докато след това тя била отнесена в Гърция, където разпали гръцкото изкуство и гръцката култура, н е о б а ч е н а у к а т а. Общото по-рано течение на културата започна да се дели на мъдрост на мистериите и на външна наука. . Ако търсим основателя на гръцките мистерии, ние трябва да го търсим между онези герои които заедно с Язон отново възвърнаха първичната мъдрост в Гърция. Рудолф Щайнер го назовава: това е бил предимно О р ф е й..

Тъй като Орфей бил един тракиец, , той принадлежал към онези посветени, които са действали на запад от Черно море. Да разберем значението на този единствен по рода си образ, това е един важен крайпътен камък в пътя за изяснение на черноморските мистерии .

ОРФЕЙ

Аполониос от Тодиос написал в 240 г. пр. Хр. своята епопея ” Аргонавтите ” Той бил тогава ръководител на голямата библиотека в Александрия. Без съмнение той е имал на разположение една прастара, за съжаление загубена епопея на легендарните герои, както това може да се заключи от Одисея / XII, 69 и следв. /. Аполониос пренесъл временно мита върху бащите на героите на Илиада в тяхната младост, следователно приблизително две човешки възрасти преди Троянската война. Още в първата песен той споменава като участник в похода на Аргонавтите Орфей:

„Нека първо си спомним за Орфей: Калиопе
Самата, както съобщават, го беше родила на
Тракиеца Оягрос в леглото на любовта при
Пимплас. Но разказват, че с песента си очаровал
Непобедими скали и течащи реки.
Кат’ паметник на песента му още зеленейт
Полските дъбове там по тракийските брегове в редове
Гъсто израснали един до друг, които певецът този очарова
И смъкна със своята лира от висините на Пирин.
Него избра Айсонидецът като мощна подкрепа
В бъдещата борба, слушайки съвета на Хейрон.”

К а л и о п е била музата на песента, една от деветте дъщери на Мнемозине / Паметта / и на Зевс. Музата значи размислящите. Мнемозине ги родила във Пирин, да Олимп където е било праотечеството на траките, / преди те да се пренесат по- късно при реката Хеброс / вероятно Марица, бел. на превод. / в планината Родопи /. Ето защо най-древните певци били наричани синове на музите и траки. На склона на Олимп срещу Пиериен се намирал градът Дион. По- нагоре от Дион бил показван според преданието гробът на Орфей при местността Лебетра. Едва след наводняването на Лебетра той бил пренесен в самия Дион. / Павзаний, 9, 30, 9 /. Александър Велики устроил там блестящи празненства в чест на Зевс и на музите. Като музигет, т.е. водач на музите, е бил считан единствено Аполон. Те пеели при угощенията на боговете, но също и на сватбите на героите. Калиопе била считана като муза на героичната песен и затова носела таблетки за писане и калери. Обаче това са по- късни оразличавания, първоначално са съществували само музи на песента.

О я г р о с се счита обикновено като цар на траките, обаче всъщност той бил бог на река в онази област, където извира Хеброс. Още Пиндар нарекъл Орфея син на Оягрос. Името Оягрос показва към едно овче пасище и пастирите са били считани някога като най-старите певци и музиканти. П и м п л а била една планина посветена на музите, по- късно също извор в местността Пирин.

А й з о н и д било патронимното наименование на Язон като син на Айзон.

Х е й р о н или Хирон било името на известия стар кентавър, учител и възпитател на много герои. Той бил син на Кронос и живеел на Пелион. Като първи велик тракийски певец и като придружител на Язон в Колхида Орфей представлява наред с Прометей втората светеща на далече посветена личност за Черноморското пространство. Той също е свързан най-интимно с развитието на душата. В една сказка държана в Берлин на 16.1.1911 година Рудолф Щайнер се е занимал именно с произхода на Орфей.

„ Орфей беше този, който устрои гръцките мистерии. Гръцката епоха е четвъртата след нашата голяма след-атлантска епоха, така щото чрез културата на Орфей беше подготвено така да се каже това, което по-късно бе дадено на човечеството чрез Христовото събитие. Следователно за Гърция Орфей е този велик подготвител.”

/ По-късно Рудолф Щайнер казва по-точно: че Орфей живее от 3-та в 4-та следатлантска културна епоха.

Походът на Аргонавите е станал в 13-то столетие пр. Хр., следователно в 3-та културна епоха./

„ Гъркът виждал в личността на Орфей не плътското, което произхожда от майката и бащата, може би също от дядото и бабата; това почти нямаше значение за него; то беше само външния израз, черупката. Същественото за него беше това, което произхождаше от нещо свръхсетивно и се събираше в нещо сетивно на физическото поле. Ето защо гъркът си казваше: Когато имам пред себе си Орфей, съвсем няма значение това, че той произхожда от една майка и от един баща; а значение има това, че неговото *душевно същество, чрез което той е станал нещо*, произхожда от нещо свръхсетивно, което никога не е имало работа, не е имало нещо общо с физическото поле; и че чрез това, което хората са били тогава, върху това свръхсетивно в неговата личност можело да действа нещо физическо - сетивно и да се свърже с това свръхсетивното. И понеже гърците са виждали в Орфей като същество един чисто свръхсетивен елемент, затова те казваха за него: той произхожда от една муза, Калиопа; за тях той не беше само син на майка от плът, а син на един свръхсетивен елемент, който никога нямаше връзка със сетивното.

Ако той би бил само син на музата Калиопа, той би могъл да изяви само това, което беше проявление на свръхсетивния свят. Обаче по силата на неговата епоха той беше призван да изрази това също, което трябваше да служи на физическата епоха. Ето защо той беше не само проводник на музата, на Калиопа, както в минали времена Ришите бяха само проводници на свръхсетивните Същества, а живееше свръхсетивно така, че физическия свят имаше влияние върху неговите прояви. Ето защо той произхожда от своя баща Оягрос, който беше един тракийски бог на река.”

С тези думи Рудолф Щайнер описа същността на Орфей. Но тогава, коя беше Е в р и д и к а ?

Относно това той казва в същата сказка от 16.11.1911г.: При всички предишни ръководители на човечеството във втората и третата следатлантска културна епоха, при които съществуваше само едно говорене на свръхсетивните светове ч р е з тях, беше така, че те можеха така да се каже да възприемат, да долавят тяхното собствено етерно тяло като нещо отделно от физическото. Когато в културите на древното ясновидство, също и при к е л т и т е, човекът трябваше да възприеме нещо, което трябваше да разкрие на своите себеподобни, това му се откриваше благодарение на факта, че неговото етерно тяло се излъчваше от него. Това етерно тяло беше тогава носител на онези сили, които слизаха отгоре към него. Ако проповедниците бяха мъже и следователно техните етерни тела бяха от женски пол, те възприемаха онова, което им се предаваше от духовните светове, в ж е н с к а форма.

Трябваше да бъде представено, че там където Орфей се намираше в чисто отношение с духовните Същества, понеже беше син на тракийския бог на река, той беше изложен на възможността, да не може да задържи онова, което му се разкриваше чрез неговото етерно тяло. И колкото повече се вживяваше във физическия свят и изразяваше това, което беше като син на страната, толкова повече той изгубваше своята ясновидска способност. Това ни е представено във факта, че Евридика му е отнета чрез ухапването на една усойница – т.е. чрез това, което идва от него като човешки елемент – отнета му е тази Евридика, неговата откривателка, душевната му невяста и отвлечена в долния свят. Той трябва да си я възвърне отново чрез едно посвещение, през което минава след това. Навсякъде, където се говори за едно слизване в долния свят, се разбира едно посвещение. Така той трябваше да си възвърне невястата чрез едно посвещение.”

Следователно Е в р и д и к а е е т е р н о т о т я л о н а О р ф е й показващо се като женско същество, а не едно астрално тяло!

Рудолф Щайнер описва причината, поради която посвещението на Орфей не доведе до целта: „Обаче той беше вече твърде много вплетен с физическия свят. Той наистина доби способността да проникне долу в долния свят, обаче когато отново възлезе нагоре, когато отново видя слънцето на деня, Евридика отново изчезна за него. Защо? Защото когато видя дневното Слънце, той стори нещо, което не трябваше да направи, а именно да се огледа наоколо и назад. Това значи, той престъпи една заповед, която му беше строго дадена от бога на долния свят. Каква е тази заповед? Че физическия човек, така както той живее днес на физическото поле, не трябва да поглежда назад зад онзи охарактеризиран момент, където се намират детските изживявания и които, ако бяха проникнали в по-късното съзнание, биха дали старото ясновидство. Богът на долния свят му каза: Ти не трябва да желаеш да проникнеш действително с погледа тайните на детството, да си спомниш за това, къде е издигнат прагът! Понеже стори това, той изгуби способността на ясновиджанието.

Така чрез това изгубване на Евридика ни е представено нещо извънредно тънко и интимно при Орфей. После има само едно последствие от това, че човекът става една жертва на физическия свят. Той стигна в това, което трябваше да стане от него на физическото поле, едно същество, което се коренеше живо още в свръхсетивното. Чрез това всички сили на физическия свят го връхлитат и той изгубва Евридика, своята собствена невинна душа, която модерният човек трябва да изгуби, нея изгубва той. И онези сили в които е поставен той тогава, го разкъсват. Това е тогава един вид жертва на Орфей.

Що е следователно това, което Орфей изживява първо, понеже със своя живот той преминава от 3-та в 4-та следатлантска културна епоха? Той изживява първо онова, което отхвърля първата степен на съзнанието на детството, връзката с макрокосмоса. Тази връзка я няма вече, тя не преминава в съзнателния живот. И такъв, какъвто е човекът, той бива разкъсан, убит от живота на физическото поле, което започва всъщност с горепосочената епоха.”

С тази епоха се разбира 4-та Следатлантска културна епоха, Гръцко – латинската / 747г. пр.Хр. до 1413г. сл. Хр./ и човешкия дух, който ни показва, как човекът може да бъде преплетен най-дълбоко с материята, т.е. онзи дух, който Павел нарече с и н ч е л о в е ч е с к и . Той се намира в човека от момента, до който човекът може да си спомня по обратен ред. Докато Евридика беше при Орфей, хората с право можеха да го наричат С и н Б о ж и , с и н н а А п о л о н , ръководител на музите. Фактически Орфей беше считан като най-старият свирач на китара и като такъв любимец на Аполон. Така го честваха Пиндар и Есхил. / Пиндар в Р.4.176 и Есхил в Басаридите./ От там идваше също силата на неговата песен, с която той раздвижваше цялата природа, птичките и рибите, дърветата и скалите, даже и самите диви зверове. Чрез неговата музика той изпълни една важна мисия. Върху тази мисия Рудолф Щайнер говори в сказката от 25.10.1909г. Той описва първо великия Учитель на третата Следатлантска културна епоха, който учеше чрез музиката и по този начин основа в Европа една прастара музикална култура, при която учители са били само бардите както във времената, в които тези неща се намираха вече в упадък. С това той действаше върху Сетивната душа и тази душа имаше чувството: Това идва от областите, от които идва светлината. М у з и к а , п е с е н о т ц а р с т в а т а н а с в е т л и н а т а .

„Имаше един пра древен Учитель сред европейските области на културата, един пра древен Учитель, който в този смисъл беше един пра древен б а р д , който беше водач на всички древни барди. Той учеше на физическото поле чрез музика и учеше така, че чрез неговите въздействия на Сетивната душа се предаваше нещо, като че изгрываше и светеше Слънцето. Това, което се е запазило в преданието за този велик Учитель, гърците, които бяха повлияни от него от запад, както по друг начин бяха повлияни от изток, го резюмираха в техните възгледи върху А п о л о н , който е С и н Б о ж и и същевременно бог на музиката.”

И на въпроса, защо Аполон трябваше да действа така върху Сетивната душа, Рудолф Щайнер отговори по следния начин: За да бъде подбудена Сетивната душа, за да се внедри в нея така да се каже мислителният принцип, трябваше в миналото да действа действително тази индивидуалност по един съвсем особен начин: тя трябваше да учи хората не в понятия – а чрез музика. Музиката доставя сили, които в сетивната душа събуждат онова, което се превръща в логическо мислене, когато то се издига в съзнанието и е преработено от Съзнателната душа.”

За това беше възприемчиво европейското население. При това трябва добре да се знае, че Аполон подготви в 3-та Културна епоха / тази на Сетивната душа// 5-та Културна епоха/ тази на Съзнателната душа/. Как стои сега въпросът с Четвъртата културна епоха, в която трябваше да се развие Разсъдъчната или Чувстваща душа?

„ Но сега беше необходимо, щото тази Индивидуалност отново да слезе на Земята в Четвъртата следатлантска културна епоха, в Гръцко-латинската епоха – да слезе така да се каже човешката степен и да използва всички човешки способности. Обаче въпреки че използва така да се каже всички способности, тя все пак не можа да слезе напълно долу... В музикалните действия се намираше вече всичко, което се намира в Съзнателната душа. Обаче в онова време това не можеше още да съществува в една индивидуалност, която имаше значение за Чувстващата душа. Ето защо, след като се въплъти в онзи образ, тази Индивидуалност трябваше въпреки това да задържи отново нещо, което не можеше да слезе във физическото тяло. Тя трябваше да се въплъти в 4-та Следатлантска културна епоха така, че наистина изпълваше целия човек, обаче човекът който живееше тогава, имаше някак си нещо в себе си, което се простираше навън над него; той знаеше нещо за един духовен свят, което не можеше да използва. Той имаше една душа, която се простираше навън над това тяло. Когато разглеждаме това човешки, то беше нещо трагично, трагично беше, че тази Индивидуалност трябваше отново да се въплъти, тя, която беше действала като един велик Учител в 3-та Културна епоха, трагично беше, че трябваше да се въплъти в една такава форма, при която душата се простираше вън от себе си – и не можеше да използва нищо от една душевна способност простираща се над обикновената мярка. Ето защо този вид въплъщение се наричаше с и н н а А п о л о н защото това, което съществуваше по – рано, не се въплъщаваше непосредствено, а по един много сложен начин, един син, който носеше в себе си като душа това, което обикновено в мистиката се назовава с един символ, със символа на жената; но то съществуваше в него така, че той не можеше да го притежава напълно, тъй като то беше в един друг свят. Собственият му душевно-женствен принцип в него се намираше в един друг свят до който той нямаше достъп, за който копнееше, защото неговото собствено себе, една част от неговото собствено себе се намираше в този свят. Този чудесен вътрешен трагизъм на превъплътената велика Индивидуалност на Учителя от миналата епоха е бил запазен от гръцкия мит по един чудесен начин при едно име, което той даде на превъплътения Аполон – или на сина на Аполон – О р ф е й.”

И към това Рудолф Щайнер прибавя: „ Така в това събитие, в което Аполон става Орфей, ние имаме отново един вид сливане на един Б О Д Х И С А Т В А – ако искаме да употребим едно източно наименование – един вид сливане на един Б о д х и с а т в а до един Б у д а /сказка 25.10.1909г./

На запад от Черно море слива онзи Бодисатва, който външно е познат под името Аполон и става един европейски Буда в Орфей! Какви гледища се разкриват тук, особено като знаем, че другият Буда, Г а у т а м а Б у д а се е появил в духовна форма като учител в 7-мото столетие сл. Хр. на изток от Черно море. Не са ли били бреговете на това море една верига от мистерии, мистерии на изтока, на Мала Азия и на цяла Европа?

Защото О д и н, който също произхождаше от един мистериен център близо до Черно море, се е въплътил в Гаутама Буда, както Аполон в Орфей. Значението на Орфей като подготвител на пътя на Християнството е било много хубаво описано от Фридрих Хибел в неговата книга „Мисията на Елада”/ Издателство Р Франке, Берн 1963г./ . Ето защо тук можем да се ограничим само в това, което засяга нашата основна тема.

След изгубването на Евридика, Орфей седял потънал в своята скръб цели седем месеца на брега на Стримон, без да яде и пие, докато най-после се оттеглил във високата планина на Родопите и на Хемус, където бе разкъсан от беснеещи тракийски жени участващи в едно празненство на Бакхус. Разкъсаните части на тялото били погребани от музите в Пирин. Там са показвали също един украсен с колона гроб на Орфей. Когато обзет от вълшебната сила на Орфей един овчар пеел на сън орфически песни, около гроба се събрала една възбудена тълпа от удивяващи се хора, така че колоната се срутила, гробът се разтворил и костите пожертвани на Слънцето. С това била предизвикана предсказаната от оракула опасност, че градът Лебетра ще бъде разрушен, щом Слънцето погледне в гроба. Реката Сиз заля града скоро след това и го унищожи.

Също така забележителни са легендите, които говорят за главата на Орфей. Менадите са я забили с игли върху лирата и са я захвърлили в Хеброс, така тя стигнала по реката в Егейско Море и спряла на острова Лесбос. Тук окачили лирата на Орфей в светилището на Аполон, докато главата била погребана в теменоса на храма на Дионисий.

Според едно друго предание рибарите са я извадили на малоазиатския бряг при влизането на река Мелес и тя тръгнала цвятяща и пееща от морето. Скрытата в мрежа глава станала обект на божествени почести, обаче на жените бил забранен достъпът в това светилище.

Сега ние разбираме също противоречията в гръцкото предание относно епохата на Орфей. По – късно хората не можели вече да различават праучителя Аполон от неговото възплъщение в лицето на Орфей.

За съжаление не е възможно да разгледаме тук по – подробно орфицизма, въпреки че именно тук бихме могли да покажем, че Орфей действително е бил основателя на гръцките мистерии.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА АРГОНАВТИТЕ

Преди да преминем към следващото голямо окултно събитие при Черно Море, към жертвата на Ифигения, нека да кажем още няколко думи за завръщането на Аргонавите. И върху него също има няколко различни разказа. Според Аполоний те са минали през Дунава в Адриатическо Море. Според една стара легенда Дунавът извираше именно от полумитичните Рипейски планини и чрез своите два ръкава, от които единия се вливал в Черно Море, а другият, наречен Ахелоос, се вливал в Адриатическо Море, превръщал Балканите в един остров. Така Аргонавите стигнали до крайбрежията на Илирия. Също Теопомп, Аристотел и Ератостен вярвали, че съществува една връзка между Черно Море и Адриатическо Море чрез река Истрос/ Дунав/ / Аристотел II А.8,13р.598, Страборн 7 , 317, Евстат. Дионис. 298/. Когато по – късно хората са познали истинското устройство на тези области, вярвало се , че Аргонавите са пренесли техния кораб през Алпите/ Плиний 3,128, Юстин 32,3/. За останките от похода на Аргонавите знаел също Калимахос.

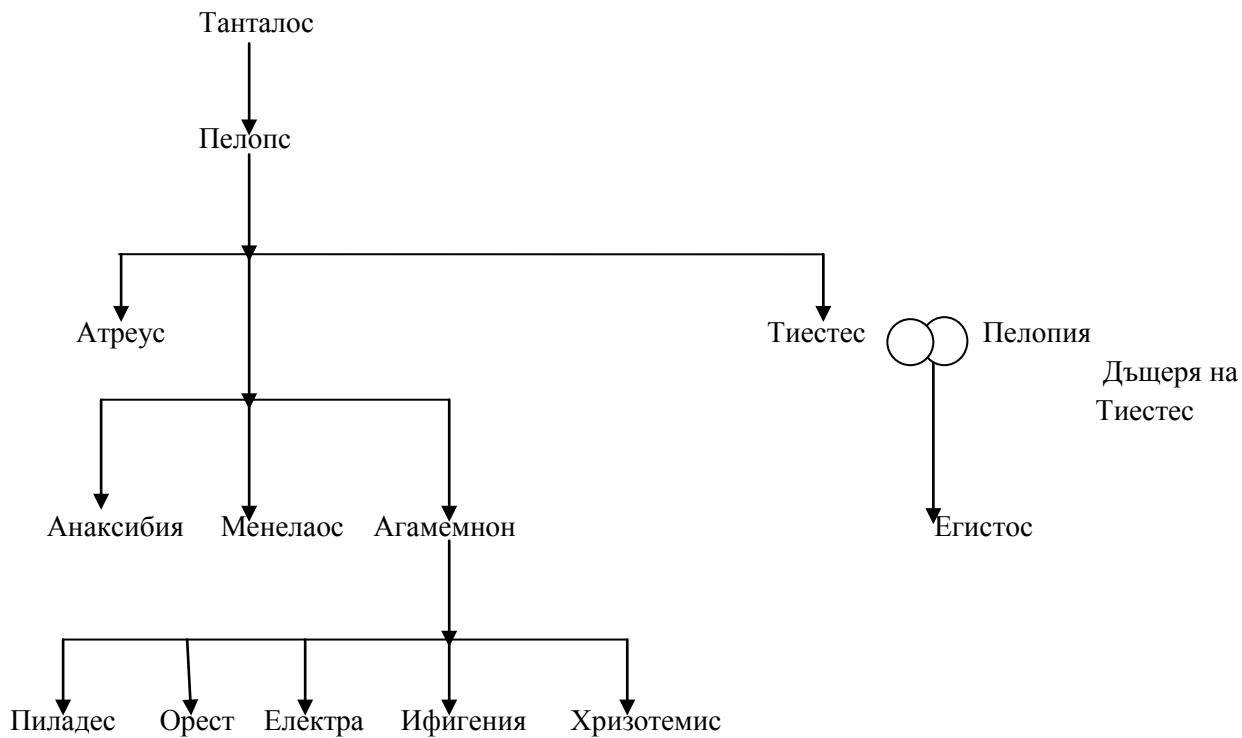
В бюлетина на Антропософското Общество от 12.6.1955г. / бр.24/ Отмар Хлубек публикувал една статия върху „ златорог”. В нея той пише:”От изследването се получава, че Аргонавите със златното руно са преминали от Понтийско Море нагоре по Истрос / Дунав/ и там , където Истрос се разделя / близо до Белград/ и тече оттам и отгатък към морето, са поели по другия Истрос / Сава/ надолу към Адриатическо море / Истрия/. Според една друга версия на древни писатели: От Понтийско море по Истрос нагоре след това чрез едно пренасяне по суша на Арго през провлака между Емона /Лайбах/ и Тимаvus / Тимаво/, и надолу по този последния в Адриатическо море.”

Забележително е при всички случаи, че идващия от средна Европа Дунав е включен в разказа за завръщането на Аргонавите със златното руно.

И Ф И Г Е Н И Я

Сега да се върнем обратно към Крим и към тавридския Керсонеz. Най- известното митическо събитие на Крим е отвличането на предназначенията за пожертвуване Ифигения, дъщеря на Агамемнон и на Клитемнестра, като това отвличане било извършено от Аулис и Ифигения отнесена в Керсонеz. Дословното значение на името Ифигения е „ мощно родена”. Както свидетелствуват Хезих и Павзаний, това е било също едно име прозвище на онази богиня, която незабелязано подменила за пожертвуване вместо Ифигения една кошута , една мечка и един бик, като всички тези животно са свързани с Артемида. Нейният баща обидил Артемида с това, като се похвалил, че той бил по- добър ловец от нея, или като убил едно от нейните свещени животни. Когато войската против Троя се събра при Аулис, Артемида пусна противни ветрове или не пусна никакви ветрове и по този начин попречи на флота да излезе от там. Запитан бе ясновидецът Калхас, който съобщи, че Артемида може да бъде омилостивена само когато бъде жертвана дъщерята на Агамемнон.

Ето защо, под предлог, че трябва да се сгоди за Ахилес, Ифигения бе отведена от родината и Микена. Когато трябваше да бъде принесена жертвата, богинята прояви състрадание към нея и я отнесе незабелязано от жертвеника, като на нейно място постави една кошута. Същинската Ифигения бе отнесена от Артемида в страната на Теврите в скитския Керсонеz и там бе направена жрица на Артемида. Таврийците почитаха богинята по варварски начин с един култ, който изискваше принасянето в жертва на всички чужденци. Ифигения трябваше първо да освети бедните жертви. Тя изпълнява тази отвратителна служба 20 години, докато най- после нейния брат Орест пристигна в Таврида, за да измие своя кръвен грях чрез отвличането на дървената статуя на Артемида и занасянето и в по-цивилизовани области. Той бе пленен заедно с неговия приятел Пиладес и предаден на Ифигения, за да бъде принесен в жертва. По една случайност тя позна своя брат и чрез хитрост или с помощта на боговете и тримата успяха да избягат и да се завърнат в Гърция. И трите гръцки образи са били танталиди:

Още Страбон съобщава за полуострова Таврида, че в град Керсонез и на разположения пред него нос от суша се намират храмове и култови образи на Партенос, на девствената богиня. Според Херодот, Артемида била почитана под името Партения в тавридския Керсонез.

Но какъв беше смисълът на тази жертва? Защо Калхас изисква да бъде принесена жертвата, когато самата Артемида не допуска това? Или отвличането в Крим беше една равностойна жертва?

Наред с гръцките поети, които са писали трагедии, Гьоте се е чувствал много силно привлечен от материята на легендата. Първо той се е опитал да напише нещо върху нея в проза. След това я създаде в ямби. Последна ръка той сложи върху съчинението „Ифигения в Таврида“ в Рим 1786 година. То излезе от печат едва в 1787 година.

Рудолф Щайнер казва, че това което Гьоте е чувствал като връх на своето изкуство, той го е вложил в символа на Ифигения.” С написването на „Ифигения” е дадена първата връзка с прадревното европейско духовно благо”. С това Гьоте засегна една тайна на нашата интелектуална култура, която е свързана с пренасянето в жертва на Ифигения. Днес хората не чувстват вече, че нашата култура, която създава едно знание, проникващо от една страна до тайните на съществуването, от друга страна изработва оръдия, тя дължи това на жертвата на определени висши същества. „Тези жертви също се принасят, само че хората не забелязват това днес, понеже не обръщат внимание на тези неща. Древните гърци забелязаха, че тази модерна култура, която те свързваха с имената на Агамемнон, Менелаос, Одисей, изискваше жертви, че тя е онази дъщеря на човешкия дух, която по определен начин трябва постоянно и постоянно да бъде пожертвана. И древните гърци представиха тази постоянна жертва на интелектуалната култура в принасянето в жертва на дъщерята на Агамемнон, на Ифигения. Така ние получаваме един чудесен отговор на въпроса, който ни е поставен от пожертването на Ифигения. Ако би съществувала само онази външна култура, която може да бъде свързана в истинския смисъл на древните гърци с имената на Агамемнон, Менелаос, Одисей, тогава под влиянието на тази култура човечеството отдавна би пресъхнало в неговото сърце, в неговите най – дълбоки душевни сили. Само благодарение на това, че човечеството си запази чувството, да принася постоянно и постоянно в жертва и да отдели от тази обща интелектуална култура онази култура, която в един по-дълбок, обаче не повърхностен смисъл може да бъде наречена свещеническа култура, само благодарение на това тази култура е била запазена от пресъхване. Подобно както Ифигения бе пренесена в жертва на Артемида, обаче чрез пожертване стана жрица, така в миналите столетия и хилядолетия постоянно трябваше да бъдат пречистени определени елементи на нашата интелектуална култура, елементи имащи един свещенически-религиозен

характер, да бъдат принесени в жертва на по-висшите богове, за да не стане тази интелектуална култура причина човечеството да пресъхне в неговото сърце, в неговата душа. „Р.Щайнер, сказка от 18.8.1911г./.

Когато на 7.9.1827 година Гьоте разглеждаше в кръга на приятели рисунките на В.Цан, имаше между тях два листа, които го развълнуваха най- дълбоко: Принасянето в жертва на Ифигения и Херкулес, който ръководен от един гений/ дух/ намира своя син Телефос, когато беше кърмен от една сърна. Цан пише: „ той потъна в тихо благоговение и след това внезапно изрече думите: Да, във всяка област на свещеното изкуство древните са недостижими. Видите ли, господа, мисля, че и аз съм създал нещо, обаче все пак в сравнение с един от великите атински поети, като Есхил и Софокъл аз съм нищо!“/ Разговори 3.441/.

Не трябва ли днес да се запитаме с цялата сериозност, дали интелектуалната култура трябва да бъде спасена? Дали още е достатъчна постоянната жертва принасяна на духовните същества, които ръководят човечеството? Или душите са пресъхнали вече? Ако изменим стъпалата на окултната история на Черно море слизайки надолу от 19-то столетие пр. Хр. В течение на 1 ½ хилядолетия, ще срещнем следните събития:

19-то столетие пр. Хр.	Египтяните основават Колхида
1513г.пр.Хр.	Скитите датират явяването на техния прадед Таргитайос в тази година
1500-1000г. пр.Хр.	От Азовско море потегля културата на Воган към запад
От 1400г. пр.Хр.	В Мала Азия се консолидира царството на амазонките
Около 1250г. пр. Хр. Около 1250г. пр. Хр.	Походът на Аргонавите в Колхида Орфей и Тамирис
1194г. пр.Хр.	Ифигения отвлечена от Таврида
1194-1184г. пр.Хр.	Троянската война
От 9-то столетие пр.Хр.	Култ на богинята майка в Крим
7 – мото столетие пр.Хр.	Милет основава 90 колонии при Черно море
След 535 г. пр.Хр.	Залмоксис основава своя мистериен център при гетите

Видяхме, че при това винаги се е касаело за поддържане чистотата на душата и нейното спасение. Така е било също и при О д н или В о д а н. Водан беше един архангел, който беше се отказал доброволно от своето възлизане и действаше сега чрез дишането върху душевното развитие на северо-европейците. Ето защо за тях той беше архангелът на говора и на поетическото изкуство. Той води борба срещу великаните, Йотуните, Тролите и Албените. В думата още има един отзвук от това действие на Албените. Всяка нередовност на дихателния процес беше считано като едно отвинтване на съзнанието и с това на вътрешното изживяване. „Когато дихателния процес става нередовен, когато Азът трябва да слезе в едно понизше царство, тогава до човека има достъп армията на нисшите духове, която може да се яви в астралната област. „/ Рудолф Щайнер, сказка от 1.5.1909г./.

Водан, богът, който живее в дишането, беше другар на човека в неговата борба против всички нисши духове. Той помагаше на човека да преодолее низшето съзнание.

Когато наближи 2-то столетие пр. Хр., мистериите при Черно море минаха зад завесата на историята. Дали те изчезнаха или поеха една нова задача? Ние се обръщаме към този въпрос.

МИТРАДАТЕС VI ЕВПАТОР

Столетията преди и след раждането на ХРИСТОС се характеризират в Черноморското пространство с едно мощно вълнуване на народите. Междувременно кристализират за кратко време малки обаче богати на влияние области на господство.

Една от тези области се ражда при кримския Боспорос, т.е. на пътя за Керч. Сушата от двете страни с градовете Пантикапейон, Фанагорей и др. върху някогашния остров на делтата на Кубан / днешен полуостров Таман/? Образуваше Боспоранското царство, което бе основано в 480 година пр. Хр. От Архаянактидите и от 437г. бе завладяно от Спартокидите. В 4-то столетие Боспоранското царство беше важен доставчик на зърнено-житни храни за Атина и други градове на Егейско море. Находища в земята показват, че под Спартокидите се беше развила една смайваща гръцко-кимерско-скитска смесена култура. Ние виждаме, че тук е съществувало едно тясно докосване на Гърция и на Скития върху земята на Крим. Господството на Спартокидите бе завършено в 110 година от една личност, която от нейна страна се коренеше напълно в персийския култ на Митра: М и т р а д а т е с VI, цар на Понтус, с прозвището Евпатор. Той се родил в 132 година пр.Хр. и разпрострял своята власт над Черно море до северните брегове на същото. Той беше обявения смъртен враг на римляните. Трябва да го разгледаме по-точно.

Според историка Плутарх римляните се запознали с бога М и т р а чрез морските разбойници от Киликия, една провинция на Мала Азия / при Трасус/. Плутарх е живял в 1-то столетие сл. Хр.. Обаче във 2-то столетие сл.Хр. историкът Апиан изказал мнението, че въпросните морски разбойници са приели култа на Митра от надживелите остатъци от армията на цар Митрадатес, която била разбита от римляните. В малкото царство Понтус господстващата класа от времената на Ахеменидите била от ирански произход. Обществото и царят били напълно иранизирани / Ростовцев/. Около раждането и възпитанието на Митрадатес са били изтъкани много легенди. Юстин разказва: ”Неговото бъдещо величие е било предсказано даже чрез небесни знамения. Защото както в годината,когато той се родил, така и в онази, когато започнал първо да царува, в течение на 70 дена е блестяла една комета така силно, че цялото небе изглеждало като обхванато от пламъци.” Седемдесет дневното светене на кометата се схващало като указание за седемдесет годишното царуване на царя. Обстоятелството, че големината на звездата заемала една четвърт от небето, показвало, че Митрадатес ще владее една четвърт от света. Плутарх разказва още една друга легенда/...../, че след това една светкавица улучила новороденото дете и оставила един знак на челото му, без иначе да го увреди; само пелените изгорели. На 21 години Митрадатес взел властта в царството – как, за съжаление това е неизвестно. Предполага се че бил коронясан в Шиц, древният свещен център за коронясване царете на Партите. Там в изпълнението на „Раждането на царя в пещерата” той бил също посветен в тайните на бога Митра.

Кой е бил М И Т Р А? В древна Персия хората чувствали: „ако насочим поглед върху онова, което човекът може да постигне, когато насочва погледа навън, ние гледаме тайните на А У Р А М А З Д А О; ако насочим погледа вътре в нас, тогава с помощта на Сетивното тяло и чрез това, което Луцифер е произвел, ние стоим пред противника на Аура Маздао, пред Ариман. Съществуваше само едно нещо, което предпазваше от нападенията на Ариман, и това се проявяваше, когато човечеството минаваше през посвещението, когато се развиваше сетивната душа. Когато биваше развита и п р е ч и с т е н а тази Сетивна душа, и така такъв човек изпреварваше в своето развитие човечеството, той хващаше пътя към своето вътрешно същество, един път, който довеждаше до нещо различно от Аура Маздао; тогава човекът вървеше по пътя за действително изпълнените със светлина царства на Луцифер. И това, което проникваше човешката душа по пътя към вътрешността, било наречено по-късно богът М И Т Р А.” / Рудолф Щайнер, сказка от 30.8.1909г./.

Сетивното тяло е свързано със Сетивната душа, и двете заедно образуват астралното тяло. Ние отново се намираме пред факта, че един закъснял последовател на древните персийски мистерии на Митра се явява на Черно море и там все повече разширява своето царство. Той също познаваше задачата на пречистването на астралното тяло. Сега ние разбираме неговата враждебност против ариманизираната власт на римляните. Митрадатес Евпатор се осигури чрез един съюз с Армения и сръчно използва слабостта на Рим през време на нападението на Кимбриите в съюзната война, като разшири своята власт в Мала Азия на юг и запад. Стигна се

до трите войни с Митрадатес / 88-84, 83-81, 74-64 /, които тук не можем да разгледаме по – подробно. Прогонен от Помпей след битката при Ликос/ 66 г./пр.Хр, той потърси убежище в Боспоранското царство. Когато и там неговата власт се разпадна и заобикалящите го най-близки хора се надигнаха срещу него, той накара един свой телохранител да го убие. Така умря той в Крим в 63г. пр.Хр.

Митрадатес установил временно своята столица в Синопе. Това възбужда въпроса, дали е съществувала някаква връзка между култа на Серапис и мистериите на Митра, и ако да, какви са доказателства има за това. Отговорът е много прост. Той гласи: Да, и като доказателство за това с право се привеждат разкопките в Митреума при църквата Санта Приска върху Авентина в Рим. Там е намерена една чудесна глава на Серапис, който носи на главата си една кошница с плодове. Митреумът произхожда от времето 200 години пр.Хр.

С Митрадес VI завърши старата, крепена от мистериите епоха. След него дойдоха римляните. Едва в след християнско време започва един нов живот при Черно море, този път на север.

НАЧАЛО НА ПРЕСЕЛЕНИЕТО НА НАРОДИТЕ И ОТДЕЛЯНЕТО НА ЕВРОПА ОТ АЗИЯ

Още в 8/7-то столетие пр.Хр. на север от Черно море се е настанило тракийското племе на Д а к и т е, които са притеснили не само Македония, но можеха да се задържат също и спрямо римляните. Те скоро попаднаха под влиянието на гръцката култура и под царуването на техния водач Бурбиста успяха да основат едно царство на даките / 61г. пр.Хр. до 48г. пр. Хр./, която на югоизток граничеше с Черно море. Следователно те заеха пространството, което по-рано са притежавали гетите. Разви се един вид аристокрация на пилеатите, носители на плъстени шапки противоположни на капилатите / носители на дълги коси/. Подобният на орден горен социален слой разви една култура, която доведе до там, че при готите бреговете на Черно море се считаха като една свещена земя под името „О в и м”. Вероятно имаме още работа с после действия на мистериите на Залмоксис. Твърде забележително е сега, че това пространство бе пощадено от готите. Около Рождество Хр. Готите обитаваха още устието на Вайхзел. Във 2-то столетие сл. Хр. Те потеглиха към югоизток и в Русия се разделиха на две групи, западни готи/ =вестготи/ и източни готи / остготи/. З а п а д н и т е готи потеглиха направо към юг по южното крайбрежие на Черно море, където бяха настанени от императора Валенс. Те сразиха римляните след едно въстание, което беше предизвикано от трудности по снабдяването, в битката при Адрианопол / 378г./ . Теодосий се опита отново да ги настани в Мизия и Тракия, но без траен резултат. Под А л а р и к, който беше взел титлата цар, те потеглиха плячкосвайки на запад / 395г./ . Малко по- дълго трая обитаването на и з т о ч н и т е готи при Черно море. Те се настаниха при Крим и основаха там под Ерманарих едно царство /350г./, като още от 200г. сл.Хр. бяха достигнали северния бряг на Черно море. Във времето от 200 – 350г. те напреднаха в съюз с придошлите Херули / 200г./ през Черно море в Никомедия, Ефес, Александрия, Троя чак до Кападокия /267г./ . Нечуваната сила на тези първобитни народи може да се познае също и по това, че готите, съюзени с херулите и бастарните могли да стигнат чак до южна Гърция/ Атина и Спарта/. Други обсадили Солун и Касандрея. Изглеждаше, като че стария духовен ред изведнъж беше изгубил своята крепяща сила. Защо?

Докато започващото преселение на народите обхваща също Гърция и Черноморското пространство, случи се едно решаващо окултно събитие. В извънредно важната сказка от 15.7.1923г. това събитие е описано от Рудолф Щайнер. Първо той обръща вниманието на това, че „времето на дадените чрез откровение мисли отиваше към своя край, начина от втората половина на 4-то след християнско столетие. От тогава насам хората започнаха да образуват собствени мисли и логически връзки.” Бихме могли да кажем: Боговете са спрели Плерома-та, тяхното собствено откровение, защото, ако това откровение би действало по-нататък върху европейското човечество, това европейско човечество не би развило онази величествена вътрешна дейност на мислителната практика, която бе произведена през време на Средновековието. И отново от тази мислителна практика произлезе онова, което е по-новата математика и други подобни неща, които имат пряк схоластичен произход.” В сравнение с мисленето на схоластиците Рудолф Щайнер нарече мисленето на естествениците схематично, задъхващо се и не кохерентно. След това той продължава по-нататък: „ В течение на дълги столетия духовният свят даваше като чрез милост и благодат на човечеството от горе откровението на Плерома. Човечеството виждаше този изпълнен със светлина, този изявяващ се в светлина и

чрез светлина в идеи свят. Пред този свят бе теглена така да се каже една завеса. Отвъд в Азия в човешкото познание останаха упадъчните останки на онова, което се намираще зад завесата. Европа имаше така да се каже една завеса, която се издигаше перпендикулярно от Земята към небето, която имаше долу нейната основа в Урал, във Волга, над Черно море към Средиземно море. Представете си, че тук за Европа би била издигната една огромна тапетена стена през линията, която току що посочих, една стена, през която не може да се вижда, където се развиваха отвъд зад нея в Азия последните упадъчни остатъци на виждането на Плерома, но в Европа не се виждаше нищо от това и поради което вътрешната практика на мисленето стана без изглед в духовния свят.”

ЕВРОПА	АЗИЯ
Вътрешна практика на мисленето без изглед в духовния свят	Последни упадъчни остатъци от виждането на Плерома
схоластика	шаманизъм

Черно море

Тази тапетена стена трябва да е възникнала във втората половина на 4-то столетие сл.Хр. „Магическото чародейство на шаманите и неговият отзвук в средна и северна Азия, – южна Азия също беше заразена, но се държа относително по-свободна – това е упадъчно виждане на Плерома. На мястото на участието на човешките психически дейности в божествените светове на Плерома се яви физическо-сетивното магьосничество.“ В столетията на 2-то Средновековие и ново време до днес се роди в Азия една напълно ариманизирана дейност на Плерома. Но как беше в 3-то и 4-то столетие сл.Хр.? В Гърция се говореше за фавни и сатири, които населяваха астралната територия граничеща непосредствено с физическия свят „Онези фавни и сатири преминаха на поврата на 3-то, 4-то следхристиянско столетие всички в областите източно от Урал, Волга и Кавказ. Това стана тяхното отечество. Там те изминаха тяхното по-нататъшно развитие. /Р.Щайнер/. 4-то столетие сл.Хр. стана по този начин едно време имащо дълбоко значение за Европа. Около 300 г.сл.Хр. сатириите и фавните преминали към Черно море, Кавказ, Урал и по-нататък. След 350 година възникна онази тапетена стена, която откъсна Азия от погледите на Европа. Всичко това стана на астралното поле. Ние отново стигнахме до поставянето в опасност на астралността, обаче сега не се касае вече само за астралното тяло на човека, а за астралното тяло на Земята! Докато на изток от Черно море се полагаха усилия за възстановяване на чистотата на човешкото астрално тяло, сега на запад от Черно море започнаха да полагат грижи за невинността на природата т.е. за чистотата на астралността на Земята. В една сказка от 11.7.1924 година Рудолф Щайнер изнесе първо, че в южните и средни области на Европа живееха хора, които бяха християни и като християни изживяваха между заспиването и събуждането, че съществуваша добри и зли духове: „че добрите духове искат да издигнат по-високо невинността на природата, обаче напротив злите духове искаха да прибавят към невинността, греха.“ Това беше следователно едно изживяване явяващо се повече общо. Но след това Рудолф Щайнер продължа по-нататък: „Тежко беше чувствано поставянето на човешката душа в един свят, в който добрите и злите духове воюват едни срещу други. В първите столетия, в най-първите столетия тези чувства не съществуваша още в южните и средните области на Европа, обаче в 5-то, 6-то столетие те станаха все по-чести; а именно между онези хора, които получаваха знание повече от изток, се роди това настроение на душата. И понеже това душевно настроение се разви особено силно в онези области, за които се разви наименованието България / по един странен начин това име остана също и когато съвършено други народности обитаваха тези области/, дълго време през следващите столетия онези хора в Европа, които бяха развили особено силно това душевно настроение, се наричаха: Българи. Името **българи** се намира в цяла Европа за такива хора, каквито аз охарактеризирах. „

В по-късните християнски столетия на първата половина на Средновековието за средните и западните европейци онези хора, които бяха особено силно засегнати от противоположността на добрите и злите космически духовни същества, бяха българи. Името българи се намира в цяла Европа за такива хора, каквито охарактеризирах.

„Тези българи трябва да са получили извънредно силни впечатления от преселението на фавните и сатириите и тяхното минаване през Черно море. В 481 година сл.Хр. те преминали в България. В решаващото 4-то столетие сл.Хр. се пада също унищожаването на царството на източните готи в 375 година /при Черно

море/. Унищожаването е било извършено от прогонените от китайците хуните. От този момент се датира началото на преселението на народите. Хуните изгониха източните готи, обаче самите те предприеха нападения към Византия и средна Европа. Те бяха ужасът на Европейците. Странно е, че душевните последици от нападението на хуните ни връщат отново в Колхида при Черно море. От там трябваше сега в пълна тайна да изходи един втори импулс за спасение на астралните тела на хората. Това стана 7-то /8-то столетие.

АРИМАНИЧЕСКА МАГИЯ НА ИЗТОК

В 4-то следхристиянско столетие се падна и едно друго събитие: „Когато се обърнем към свръхсетивния свят, ние намираме чрез свръхсетивното изследване, че мислите, чрез които хората правят света разбираем, са носени навън в Космоса – бих могъл също да кажа: са разливани, земните изрази са твърде неподходящи за тези възвишени процеси с духовни същества – ,че следователно тези мисли бяха носени, разливани до четвъртото следхристиянско столетие от Съществата на онази йерархия, която ние наричаме Ексузиаи /Власти/ или Духове на Формата ... Това са носители на космическата Интелигентност, това са носители на космическите мисли... Но в развитието на човечеството дойде онова четвърто следхристиянско столетие. И това донесе за този свръхсетивен свят извънредно важно събитие, че Ексузиаи Силите, Съществата на Формата предадоха силите на мислите на Архаите, на Архаите или Началата / Духове на личността/, бележка на превод/. Тогава Началата, Архаите влязоха в службата, която по-рано бяха изпълнявали Ексузиаи. Такива процеси съществуват в свръхсетивния свят. Това беше едно космическо събитие имащо особено голямо значение Рудолф Щайнер, сказка от 16.3.1923г./.. Но не всички Ексузиаи са могли да се решат да предадат света на мислите на Архаите. Чрез това те останаха назад. „И така между духовните Същества, които царуват над човешките събития, имаме правилно развитите първични Сили, притежаващи света на мислите, и имаме изостанали назад Духове на формата, изостанали Елохими, които още продължават да управляват света на мислите... Тогава хората са изложени на следното: Някои, които благодарение на тяхната Карма са способни за това, приемат импулсите на тяхното мислене чрез Архаите. Чрез това тяхно мислене, въпреки че остава обективно, то става лично притежание... Други хора не стигат до там, да изработят мислите като тяхно притежание. Те приемат мислите било чрез наследствени отношения от техните родители и прародители, или ги приемат като конвенционални мисли, които царуват сред техния народ, сред тяхното племе.“/Рудолф Щайнер, сказка от 18.3-1923г./.. Тогава онези мисловни течения, които обхващат цели групи хора, са намерили възможност за тяхното действие в преселението на народите. И сега Архаите водят борба с изостаналите назад Ексузиаи за полагащото им се по право в мировия процес благо /владееенето на света на мислите/. На физическото поле стоят едни срещу други отделни личности и проникнати от един общ дух народни маси, като остготи (?остготи), визитоти (?вестготи), херули (?узи, хазари), хуни, турци и т.н., при което може да бъде така, щото тези отделни личности да се явят сред гореспоменатите племена. Обаче би било погрешно, ако би се започнало сега с толкова любимото рисуване в бяло и черно.

В същата сказка Рудолф Щайнер предупреждава и казва: „Какво би станало с европейската цивилизация, ако тези отчасти варварски народности не биха се придвижили от изток на запад и не биха се вляли в младата, свежа личност на техните отделни човешки членове в остарялата гръцко-римска цивилизация? Обаче от друга страна можем също да запитаем: Каква европейска цивилизация биха могли да основат тези полуварварски народности, ако в тях не беше се вляло това, което беше гръцко-римската цивилизация, което беше поето от Духовете на личността, от Архаите?“

Всичко, което става през Средновековието в Западно-източна и в източно-западна посока е сетивно-физическо копие на онази духовна борба между Архаите и изостаналите назад Ексузиаи, една борба, която се води зад кулисите на мировата история. Загадъчно е само, че всички тези походи на народите търсят на изток Черното море. Това важи за остроготите (остготите), за визи готите (вест готите), херулите (узи, хазари) и дунавските българи. При другите народи, които изникват от тапетната стена, се прибавя още една втора гледна точка. Това са аланите, хуните, аварите, куманите, селджуките, турците и татарите. Тази втора гледна точка се получава, когато насочим поглед не само в областите на висшите йерархии, към Ексузиаи и Архаи, а разгледаме процесите на низшето астрално поле.

„Когато стигнем на изток от Урал и Волга в Азия, ние намираме в астралния свят непосредствено граничещ с физическия през столетията на второто Средновековие, през столетията на новото време до днес една ариманическа магия, която е упражнявана именно от определени духовни същества, които в тяхното етерно-астрално развитие са наистина над човека, обаче в тяхното душевно и духовно развитие са останали под човека.

През целия Сибир, през средна Азия и д К а в к а з се носят ужасно ариманически етерно-астрални същества, които практикуват астрална ариманическа магия пренасяна в земното.“/Рудолф Щайнер, сказка от 15.7.1923г./ Що за същества са това? Това са метаморфозирани фавни и сатири, които около 300 година сл.Хр. са се преселили на изток. „Тези преобразени, метаморфозирани фавни и сатири ние виждаме така, че към долната част на тялото формата на козел при тях е напълно подивяла, че поради сладострастието те имат външно една светло-блестяща форма на козел.“ Следователно от изток през Урал и областта Волга проникват метаморфните фавни и сатири, чиято козелска природа се е превърнала почти в меча природа. Това е описано положението на изток “през последните столетия на Средновековието и последните столетия на новото време, което положение има своето начало във времето около 1413г сл.Хр Преди да преминем към западната част отговаряща на този ариманически астрален свят, трябва да говорим за тайните на изток от Черно море, които трябваше да се справят сега с това изменение върху астралната територия на Земята.

Б У Д А В К О Л Х И Д А (богомилите)

На 29 май 1912г. след Петдесетница Рудолф Щайнер държал една сказка в Норкьопинг върху теософския морал, която хвърля нова светлина върху ранната история на Европа. Тук ще изтъкнем само онези части на тази сказка, които засягат непосредствено Черноморското пространство. Той изнесе първо, че когато през време на преселението на народите огромни маси народи преминаха от Азия към Европа, между тях А т и л а с неговите пълчища, хората в Европа изпаднаха в голям ужас и чрез това станаха години да падат под влиянието на демони, които причиняваха проказата /срещу тези носещи болести демони води борба особено Франциск от Асизи /Франциск Асизки/. След това Рудолф Щайнер продължава: „По бреговете на Черно море в столетията достигащи далече в християнското време бе основана един вид окултна школа.“ И сега Рудолф Щайнер описва как се представя за един окултист дейността на тази окултна школа: „Събрали се бяха хора, които отначало имаха външни учители на физическото поле. Те бяха запознати там с учението и принципите, които бяха излезли от Б у д и з м а, които бяха проникнати от импулсите дошли в човечеството чрез Християнството. След това, когато бяха подготвени по подходящия начин, те биваха довеждани там, че намиращите се по-надълбоко в тях сили, по-дълбоките сили на мъдростта можеха да бъдат извлечени нагоре и навън, така че можеха да виждат в духовния свят. Първото нещо, което учениците на тази окултна школа постигнаха, беше че например, след като въплътените на физическото поле учители ги бяха привикнали да могат да познават също и онези, които не слизаха вече на физическото поле, те можеха да бъдат поучавани от безплътни учители. Такъв техен учител беше например Б у д а. Следователно тези ученици действително научаваха да гледат лице срещу лице предимно Буда, ако можем да наречем с това име неговото духовно същество.“ Те научаваха да познават Буда с всички негови тайни и с всичкото онова, което той искаше.

Определен по-голям брой от тези ученици останаха такива ясновидци, други обаче наред с качествата на познанието, наред с качествата на ясновиждането бяха развили особено добре духовния елемент, който не може да бъде разделен от определено смирение, от определена високо развита способност на благоговение. След това тези ученици се издигнаха до там, да могат да приемат именно в тази Школа по един превъзходен начин Христовия Импулс. Те можеха да станат ясновидци по такъв начин, че станаха особено избраните П о с л е д о в а т е л и н а П а в л а и приеха Християнския Импулс непосредствено в живота.

„Следователно от тази Школа излязоха две групи ученици. Една група, която имаше импулса да внесе навсякъде ученията на Буда – макар и да не назоваваха неговото име – и една втора група, които наред с това приеха и Христовия Импулс. Обаче разликата между тези два рода ученици не се показва във въплъщението като ученици на въпросната Школа, а едва в следващото въплъщение. Онези ученици, които не бяха приели Христовия Импулс но бяха стигнали до Будизма, станаха учители на онова р а в е н с т в о и б р а т с т в о м е ж д у х о р а т а.“ Другите считаха учението не като тяхна главна задача, а действаха именно чрез тяхната морална сила. „един такъв ученик на гореспоменатата Окултна Школа при Черно

море беше Франциск Асизки. “ Ние виждаме следователно, че от Черно море бяха изпратени към запад също импулси на спасение срещу демоните.

Къде се намираше този мистериен център? Рудолф Щайнер показва също и това. Той споменава трите импулса: В я р а, Л ю б о в, Н а д е ж д а и прибавя, че Франциск Асизки е слушал безкрайно често да се изговарят тези добродетели, че те са заставали безкрайно често пред неговите очи в м и с т е р и и т е н а К о л х и д а! Обаче трябва да помислим, че ландшафтът на Колхида се е простирал от Питиус около източния бряг на Черно море до Трабзон.

Персия е имала в Синопе своя мистериен ф..., Египет в Колхида, Гърция в Крим, а сега към тях се прибавя също и Индия в Колхида.

Ние отново се намираме пред едно астрално явление, когато слушаме да се казва, че Франциск Асизки и много от неговите братя по орден са получили вплетено в тяхното астрално тяло едно копие на Исуса от Назарет, / сказка 15.2.1909г./ . Този астрален аспект става още по-ясен, когато разгледаме самия Буда.

Когато Бодисатвата Гаутама бе издигнат до чина Буда в неговата 29-та година, той беше завършил цикъла на своите възплъщения. След завършването на своя земен жизнен път, той продължи да действа долу на Земята от духовните висини. Обаче първо възвести в Бенарес своите учения:

1. За страданието в света;
2. Че причината за това страдание е жаждата за съществуване;
3. Как страданието може да бъде премахнато от света; чрез угасяването на жаждата за съществуване / тази жажда се беше родила, защото старото смъртно ясновидство беше изчезнало/ чрез едно ново знание, което човекът може да получи чрез п о т о п я в а н е в а с т р а л н о т о т я л о. Само така ще бъде угасена жаждата за съществуване. Буда предаде знанието, което може да бъде постигнато чрез най-висшето развитие на с и л и т е н а а с т р а л н о т о т я л о, в така наречената о с м о ч л е н н а п ъ т е к а :
 1. Правилно мнение
 2. Правилно разсъждение
 3. Правилно слово
 4. Правилен начин на действие
 5. Правилно местонахождение
 6. Правилни навици
 7. Правилна памет
 8. Правилно съзерцание

От тогава насам Буда се е развил по-нататък, защото веднъж се съединява с астралното тяло на **Натановия Исус** при неговото раждане / сказка 12.10.1911г./ и освен това беше приел в себе си силите на астралната матка на детето Исус / в неговата 12-та година/. Чрез това Буда бе подмладен и стана сега способен да действа по един нов начин върху хората. Обаче неговото действие не беше насочено само върху азиатците, а и върху европейците. Какво беше се случило в Европа от 4-то столетие сл.Хр. насам?

ЛУЦЕФЕРИЧЕСКО МИСЛЕНЕ НА ЗАПАД

В Европа, където мисленето се разви по – нататък под ръководството на Архаите, се разгърна „намиращата се още в своите начала западна култура. И в това състояние се намира в същност европейският свят още и днес, само че той се стреми чрез всякакви външни неща, исторически неща да се информира върху онова, което е било добито с изключение на всяко вникване в Плерома, което е било добито в света на тъмното съществуване като една наука, като едно познание, обаче не е никаква наука и никакво познание” / Рудолф Щайнер, сказка от 15.7.1923г./ . Пред тапетната стена се роди едно чисто мислене, докато зад тази стена на изток на мястото на служенето на боговете се яви служенето

на идолите. Докато хората на запад се придържаха към строгите и чисти форми на мисленето, каквито бяха развити също и в Схоластиката, те бяха развили това, което отговаряше на решението на Духовите ръководещи земните неща. „Обаче не навсякъде съществуваше тази чистота. Докато на изток отвъд тапетната стена беше се родил стремежът, делата на Плерома да бъдат увлечени долу в земното, да бъдат превърнати процесите на Плерома в земно магьосничество и в ариманическа магия, на запад от тапетната стена със стремежа към разсъждението / рацио / , към диалектиката, към идейното разбиране на земното се примеси всичко онова, което означава чувства на удоволствие в сетивното съществуване. В чистото използване на разума, който беше развит, се примесиха земно-човешки, *луциферически инстинкти и подтици*.“ / 15.7.1023г./

В епохата на Джордано Бруно, на Галилей и на други мислители се роди непосредствено граничещо със земния свят един астрален свят със същества, които сега се промъкват помежду, които сега приемаха всичко онова, приемаха го и в религиозния живот, приемаха всичко, което беше сетивно чувства, на които трябваше да бъде подчинен рационалистичният стремеж. Това продължи по-нататък и много от онова, което във втората половина на 18-тото столетие, и особено в 19-то столетие се разви като такава техника на мисленето, беше станало вече луциферическо. „Земните удоволствия на хората, които трябваше да бъдат изтълкувани рафинирано, да бъдат познати рафинирано чрез една упаднала техника на мисленето, тези земни удоволствия развиха у хората един елемент, който беше храна за определени астрални същества, които се стремяха да употребят мисленето, развито до такава висока острота, само за проникването на земния свят.“

Вместо мисленето да бъде одухотворено, то бе деградирано до служене на сетивно-физическите импулси. Този стремеж продължи в 20-тия век с нарастващо темпо и то във всички области. Мисленето на хората бе изцяло проникнато от това, което мислеха определени астрални същества, „от които сега бе обсебен западния свят, както изтокът бе обсебен от потомците на шаманите.“ / 15.7.1923г./

Как изглеждат всъщност тези луциферически същества, които са се загнездили на астралното поле на запада?“ Външно представено изглежда, като че онези облакообразни духовни форми се свиват и струпват, колкото повече те проникват към изток, към Урал и Волга, при което долната част на тялото остава неясна. Като че тези форми се струпват на кълбо и образуват сладно изглеждащи, рафинирано изглеждащи глави, като че те все повече се превръщат в глави и изгубват останалата част от тялото. След това от изток идват насам към Урал и Волга метаморфозирани сатири и фавни, чиято козелска природа се е превърнала почти в меча природа, и които, колкото по на запад идват, изгубват главите, космическия брак на които е на астралното поле. Тези два вида същества се срещат, едно такова същество изгубващо главата си с едно от тези идващи от Европа същества, което донася своята глава на първото. И така се раждат тези метаморфозирани, снабдени със свръхчовешки глави организации, така се раждат тези метаморфозирани сатири и фавни в астралната област“ Сега тапетната стена не съществува вече. На нейно място идва раят на метаморфозирани сатири и фавни в Урал, при Волга и при **Черно море**. Тук се стремят да се съберат заедно съществата, чийто въздух на живота е луциферическото мислене на запада и онези, чийто въздух на живота е луциферическо мислене на запада и онези, чийто жизнен елемент е оземлената магия на някогашните действия на Плеромата. Тези луциферически и ариманически същества се стремят заедно към един космически брак. И те имат предвид, имат в тяхната сметка също Черно море, по бреговете на което са ставали онези тайнства, които трябваше да служат за пречистване на астралното естество. Упадъчен магизъм от изток се стреми сладно насам към Европа, за да се свърже с определени луциферически идеологии. Защото тези двойствени същества са опасни, те обсебват човека.

БЪДЕЩАТА ЗАДАЧА НА ЧЕРНОМОРСКОТО ПРОСТРАНСТВО

“ Ние имаме тук на Земята една съвсем особена астрална територия, в която живеят сега хората **със задачата да прозрат това**. И когато изпълнят тази задача, тогава те ще изпълнят нещо, **което им е възложено в общото развитие на човечеството**, ще го изпълнят по един величествен начин. Обаче ако отвърнат погледа си от това, те ще бъдат проникнати от всичко това в техните чувства, ще бъдат обсебени – ще бъдат обсебени от онзи страстен брак, който трябва да бъде сключен в космически смисъл от азиатски ариманизираните същества и европейските луциферизирани същества, които се стремят едни към други с цялото космическо сладострастие и създават една ужасно задушна астрална атмосфера и отново ще обсебят хората.”/15.7.1923г./

В тези думи на Рудолф Щайнер се крие нещо, което трябва да се счита като ключ за разбиране на бъдещето. Той не казва нито повече нито по-малко освен, че „ прозирането на луциферическите и ариманическите намерения” е от голямо значение за цялото човечество. Първо тези намерения са концентрирани в Черноморското пространство, защото там те са се обединили вече на астралното поле за нещастията на света. Такива, каквито са днес отношенията при Черно море, край Волга и в Урал, трябва да приемем, че хората в тези области, които са годни за „прозрението” – доколкото те съществуват – трябва да мълчат. Следователно нещо, което им е възложено в цялостното развитие на човечеството, не може още да бъде направено плодотворно за него. Това не трябва да остане постоянно така. В мистериите при Черно море винаги се е работило за бъдещето. Когато Буда учеше в духовен образ в мистериите на Колхида, той предаде това свое учение в 4-та Следатлантска културна епоха, в Гръцко-Римската епоха /747г. Пр.Хрдо 1413г. сл. Хр./. Онзи ученик на Буда, който се прероди като Франциск Асизки в края на 4-та Следатлантска епоха, стоеше в началото на едно течение, което след това Миноритите внесоха в 5-та Следатлантска културна епоха.

Във Франциск Асизки живееше един импулс, който трябваше да отклони хората от чисто материалния живот. Обаче, когато започна 5-та Следатлантска културна епоха, която имаше вече една материалистична мисия, стана все по-трудно човек да стане францисканец. Който искаше да напредне с времето, стигна тук до едно вътрешно раздвоение. Развитието застрашаваше да се разпадне в една външна материална култура и едно францисканско общество. Разрешаването на този конфликт донесоха Розенкройцерите. С това име разбираме истинските розенкройцери, а не онези шарлатани, които се кичат с това име. Рудолф Щайнер казва към това:” Това бе установено във важните перспективи в розенкройцерските мистерии от 12-то столетие насам. Розенкройцерите си казваха: човек ще трябва да работи със земното тяло, ще трябва да се вживее външно между раждането и смъртта в материалното съществуване и трябва да върви в крак с триумфите на това материално съществуване. Обаче за всяка душа трябва да бъде създадена възможността, когато тя се вживява в материалното съществуване, когато се сближава с материалното съществуване, да има с една част на нейното същество разбиране за вътрешното изживяване, което се крие в течението на Франциск Асизки. В това се състои същността на напредъка на душите на Земята, че тези души трябва да добият две природи, това все повече, колкото **по-нататък отиваме в бъдещето**; с членовете на нашата душа ние трябва да обхванем импулсите на земното съществуване и да можем да се сприятелим с тях; обаче същевременно трябва да развием в нас импулси, трябва да си създадем такива моменти и часове, в които да се уединяваме и се отдаваме на живота на самата душа..... Докато от една страна трябва да следваме Едисон, от друга страна вътре в нас трябва да можем да бъдем ученици на Франциск Асизки или на неговия велик Учител, на Буда. Това трябва да може да чувства по този начин всяка душа, макар и тя да е поставена сред материалния живот. И за целта трябваше да бъдат подготвени мистериите на Розенкройцерите. Кристиян Розенкройц имаше задача да се погрижи предварително за това. / 17.2.1913г./

Розенкройцерите бяха тези, които в започващата материалистична епоха осигуриха на импулса на Франциск Асизки възможността да действа. Бихме могли също да кажем: те спасиха импулса, който

произхождаше от колхидските мистерии на 7/8-то столетие сл. Хр. Обаче духовното настроение идващо от дълбоко скритите центрове на Розенкройцерското учение е угаснало в течение на последните столетия. На земята се разпространи една отчуждена от Бога цивилизация. Човекът стана материалист. От 15-тото столетие насам човешкият интелект стана все повече сянообразен. Когато човекът мислеше, той наистина живееше в един духовен елемент, обаче въпреки това беше материалист. И днес той мисли чрез духовното само материалното. Какъв парадокс! И въпреки всичко именно в средна Европа бе развит Азът. Това пробуждане на Аза се простря минавайки през всички фази чак до наше време. Защото 5-та Следатлантска епоха, която започна от 1413 година, трябваше да развие Съзнателната душа. „човешкият Аз трябва да се прояви така, че да намери своя път чрез Съзнателната душа, която по необходимост трябва да съдържа в себе си най-голямата егоистична сила, за да може да намери пътя нагоре към Духовното Себе.”/ Рудолф Щайнер, сказка 19.9.1914г./ Той трябва да си пробие път чрез борба и война! Превръщането на астралното тяло в Духовно Се бе съвсем не е работа на чувствата. Колко трудно е пречиштането на астралното тяло, това знаеха също и в Колхида. Обаче сега в 5-та Следатлантска епоха би трябвало да се работи чрез Аза върху астралното тяло, да се работи от Съзнателната душа така, че това астрално тяло да бъде одухотворено. Душата трябва да стане Дух! Това, което е обърнато навътре, трябва да бъде завъртяно, то трябва да изяви неговата същност навън. Мъдреците от Предния Изток наричаха преобразеното астрално тяло „ Дева София”. В своята книга „ Тайната наука” Рудолф Щайнер обясняваше този процес на преобразяване на Астралното тяло във 2-ра глава така: Азът е станал господар сред душевния живот. Това може да стигне толкова далече, щото в душата да не се появи никакво желание, никакво удоволствие, без азът да има силата, която да прави възможна тази поява. По този начин тогава цялата душа става едно откровение на Аза, каквото откровение беше по-рано Съзнателната душа. Всъщност целия културен живот и целия духовен стремеж на хората се състои от една работа, която има за цел тази власт на Аза. Всеки живеещ понастоящем човек е обхванат в тази работа: независимо от това, дали иска или не, дали има или не съзнание за този факт.

Обаче чрез тази работа той се издига до по-високи степени на човешкото същество. Чрез нея човекът развива нови членове на неговото същество. Тези членове се намират като нещо скрито зад това, което е явно за него. Обаче човек може да стане господар не само на своята душа, като работи върху нея от своя Аз/ разбират се 3-те члена на човешката душа: Съзнателна душа, Разсъдъчна или Чувстваща душа и Сетивна душа/, така че тя да прояви навън скритото/ духовно/, а той може също да разшири тази работа. Благодарение на това Азът завладява това Астрално тяло, **като се съединява с неговата скрита същност**. Това завладяно от Аза, преобразеното чрез него Астрално тяло може да бъде наречено **Духовно Себе**. В Духовното Себе е даден един по-висш член на човешкото същество, един такъв член, който съществува в него така да се каже зародишно и в течение на работата на човека над самия себе си все повече се проявява.” Индийците наричаха този по-висш член „ Манас”. Всъщност човечеството няма вече днес никакво понятие за същността на духа. За външното възприятие и за това, което човек може да познае и да направи, духовното е първо навсякъде скрито.

„ Това е характерно за духовното, че човекът може да го познае едва тогава, когато положи усилия да стане, макар в малък размер, различен от това, което е бил по-рано.”/ Рудолф Щайнер, сказка от 3.4.1912г./ Чрез своето Духовно Себе човекът е свързан с Духа, който през всичките времена е бил чувстван като изцелител и спасител; защото този е смисълът на името „ Дух Свети”. Но всяка здрава човешка природа се стреми към това, да развие в областта на Духа обществения живот. Тази общност е представена в евангелията като събитие на Петдесетницата / Слизането на СВ. Дух, бележка на превод./ Тя не трябва да бъде смесвана с действието на ХРИСТОС, което трябва да има ‘ един личен вътрешен характер’. ? Рудолф Щайнер, 5.10.1911г./ Именно на това са обръщали внимание с всички грижи Розенкройцерите. „ Те навсякъде искаха да спазват грижливо това, че даже в най-висшите области на посвещението не искаха да действат върху нищо друго, освен върху това, което при всеки човек стои на разположение като нещо общо в развитието на човечеството: да действат върху духа.”/5.10.1911г./ Волята беше оставена свободна, тя трябваше да бъде разгърната от самия човек, когато в неговия духовен път беше осигурил достъпа на Духа.

С това е казано същевременно нещо съществено върху идващата 6-та Следатлантска културна епоха, която ще се развие върху почвата на източна Европа. Русите ще бъдат предимно носители на тази Култура.

Още от 9-то, 10-то столетие сл. Хр. Върху тази област на цивилизования свят бе създадена възможността, да може да се роди там същинският **народ на ХРИСТОС**: „ онзи народ, които получи така да се каже народната способност да пренесе Христовото Откровение в бъдещите столетия... Това стана благодарение на факта, че още в 9-то столетие онова, което продължи да действа като Христов Импулс, се диференцира така да се каже в Европа и онова диференциране на Христовия Импулс се представя чрез това, че души се оказаха годни да оставят да се влее **непосредствено** в тях Христовия Импулс в неговото Откровение – и че тази част, този диференциран Христов Импулс бе изтласкан към източна Европа. Това, което бе извършено тогава чрез патриарха Фотий и папата Николай I, беше едно отместване, едно изтиквање на Христовия Импулс обратно към европейския изток. Това доведе тогава до прословутия спор, дали християните трябваше да си представят Духа Свети като изходящ от Отца и от Сина, или те трябваше да си го представят по друг начин” / Рудолф Щайнер, сказка 2.11.1918г./.

С това ние отново стигнахме в Черноморското пространство. Сега трябва да помислим, че 6-та Културна епоха трябва да се развие по-нататък **Духовното Себе**. През време на сегашното Земно въплъщение може да бъде развит само зародишът на Духовното Себе. То ще се прояви напълно едва в следващото въплъщение на Земята, през време на състоянието Юпитер на Земята. Обаче душевно Духовното себе трябва да бъде предварително развито още сега. От 15-то столетие сл. Хр. Насам се развива Съзнателната душа и чрез това човекът се подготвя да приеме в тази Съзнателна душа Духовното Себе през 6-та Следатлантска епоха. Вярно е , че сега той не може да развие цялото Астрално тяло, да го преобрази напълно, но той трябва да започне с работата над него.

Следователно човекът може да се врасне още от сега в Духовното Себе, макар и само от части. Понеже цялото Духовно Себе може да бъде постигнато едва в далечно бъдеще; той трябва да чувства себе си като една измъчваща загадка. Той се чувства от една страна като свързан със Земята, от друга страна като едно космическо същество. И за него става все по-изгарящ въпросът: Кой ще ми разгадае моето свръхземно същество? Тази неволя ще тласка човека да се стреми към духовност, Той ще си казва: „ Интелектуалното развитие на последните столетия даде всичко, което направи аз да изглеждам като едно земно същество. Обаче аз трябва да се чувствам като свързан с едно същество, което не е от тази Земя, което може да каже действително в пълна истина, а не с богословска лъжливост: Моето царство не е от този свят. Защото човекът ще трябва / също/ да си каже: Моето царство не е от този свят. Ето защо той трябва да бъде свързан с едно Същество, чието Царство не е от този свят. . . И ХРИСТОС не ще се яви на никой друг освен на онези, които изоставят това, което е лъжливост върху земния живот, което простира лъжливост върху този земен живот. И никой социален въпрос не ще бъде разрешен, ако хората не си го представят свързан с този духовно-научен стремеж, който прави човекът да се яви отново като едно свръхземно същество. „ /Рудолф Щайнер, сказка 31.10.1920г./ Сега ние разбираме, защо русите са наречени народ Христов и защо 6-та Следатлантска културна епоха се нарича епоха на **Духовното Себе**. За развитието на Христовия народ решаващият исторически процес стана в 9-то столетие. За подготвяне културата на Духовното Себе този процес липсва още. Това, което в Русия се е наслоило сега върху по-дълбоките пластове на душата, е противоположно на Духовното Себе. Това е илюзията да бъде създадено едно царство за човека в този свят. Не трябва ли в 5-та Културна епохата излезе един импулс, който да донесе своите плодове в 6-та Културна епоха? Кой народ би бил призван в неговите, най-добри представители да донесе тази помощ? Че тази помощ не можа да бъде дадена и до днес, това трябва да се счита като една трагедия.

Ако бихме погледнали със свръхсетивните възприемателни органи към изток, ние бихме видели не само хора, но ходещи между хората онези астрални същества, които изпълняват тяхното сладострастно занаятчийство в астралния свят от азиатската ариманическа магия и от европейския луциферически рационализъм и с това заразяват хората. Да, хората, които трябва да живеят в тази астрална атмосфера, биват даже обсебени от тези същества. Можем да кажем: За един ясновидец тук се показва една ужасна, но истинска картина на проблема изток-запад на астрална плоскост. Тази картина показва, какво искат Ариман и Луцифер. Тя съвсем не показва това, което искат добрите прогресивни Духове. За да познаем техните намерения, ние трябва да насочим погледа в други области. Ние ще можем да се браним от луциферическия утилитаризъм и от ариманическата магия с успех само тогава, когато прозрем носителите на тези негативни

същества. Това изисква едно одухотворение на мисленето и с това едно едно побеждаване на материализма. Всъщност нишката на духовното познание не би трябвало да се изгубва никога. За това би трябвало да се грижи поне една малка част на човечеството. В това се крие също значението на развитата от Рудолф Щайнер Духовна наука. Именно тя дава възможност да разберем битието на физическото поле. Но още по-рано този стремеж към духовно живееше в изпъкващи хора на изкуството и в мислители на Средна Европа. Например Гьоте е един характерен представител на германския народ. И онова, което сега се подготвя на изток като 6-та Култура, се нуждае от това, което идва от германския духовен живот. То не може да стане това, което трябва да стане, както не е възможно една жена да получи дете без мъж. Още на 15.1.1915 година т.е. през време на първата световна война Рудолф Щайнер подчерта, „ че до една истинска благодат на напредъка на човечеството ще може да се стигне само тогава, когато бъде създадено по определен начин едно хармонично отношение между средна Европа и източна Европа. Бихме могли да си представим, че източна Европа би могла да се разпростре чрез брутална сила към запад, над средна Европа . . . И ако германската духовна култура би била възпрепятствана сега от изток, това би увредило не само на германската духовна култура, а също и на изтока. Най-лошото, което би могло да сполети изтока, би било, той да се разпростре временно и да увреди на германската духовна култура.” Това бе казано в 1917 година. Днес след втората световна война настъпи отчасти това, от което Рудолф Щайнер се страхуваше. И в същата сказка той казва още:” Това, което се подготвя на изток, може да стане нещо благодарение на това, че човешката Азова сила и човешките познавателни сили ще бъдат свързани с Христовия Импулс в Средна Европа, като това свързване става по един мощен начин, съзнателно – т.е. при пълна будност – от това, което душите преследват от азовата природа. Само чрез това, че Духът на германския народ намери души, които да всадят Христовия Импулс в Астрално тяло така, както той трябва да бъде всаден при пълно будно състояние, само благодарение на това за една бъдеща култура ще може да се роди това, което трябва да се роди. И то трябва да се роди чрез едно хармонизиране, чрез едно свързване с това, което в средна Европа бъде постигнато съзнателно, все по-съзнателно и по-съзнателно.” С това е изказано, от къде трябва да дойде помощта в 5-та Следатлантска епоха за 6-та Следатлантска епоха. Тази помощ ще бъде възможна само тогава, когато в средна Европа се намерят души, които работят в тяхното астрално тяло от Аза, който се е свързал с Христовия Импулс. Когато се работи от Аза в астралното тяло, ще бъде подготвено Духовното Себе в средна Европа, която ще може да осъществи напълно нейната култура едва в руските души. Това е записано в мировия план на добрите Духове. Следващата степен на Колхидските мистерии, преобразяването на Астралното тяло, би трябвало да бъде постигната всъщност в средна Европа. Поне би трябвало да се започне с това.

Не трябва да се казва, че отделният човек е твърде слаб, за да приеме борбата с такива мощни същества като Луцифер и Ариман. Би се постигнало вече безкрайно много, ако тези същества бъдат демаскирани. Тогава те трябва да отстъпят. Рудолф Щайнер представи този духовен закон с драматична внушителност в последната сцена на своята 4-та мистериозна драма. Ариман се явява на посветения Бенедиктус, който иска той да му се покаже напълно познаваем за неговото духовно виждане. Тогава Ариман казва на самия себе си:

„ Време е сега да изчезна много бързо
от неговия кръг; щом неговото ясновидство
може да ме мисли в моята истинност,
в мисленето му скоро ще се роди
част от силата, която ще ме унищожи.”

Има ли признаци, че в средна Европа или на Черно Море е била обхваната описаната задача на бъдещето – като оставим настрана Антропософията? Само хорът на Донкосаките под диригентството на Сергей Яров очарова от 50 години некомунистическия свят. Този човешки орган/ става въпрос за музикалния инструмент „Орган“, бележка на превод./излъчва нещо, което завладява всички. Като че тук през време на пеенето една група от хора създава у слушателите едно леко предчувствие за общност и братство. Тогава човек си спомня за един титан на музиката, който постави пред душата тази цел на братството като един модерен Прометей на човечеството в своята 9-та симфония. Това беше Лудвиг ван Бетховен, който пристъпи към необикновената мярка и вгради в своята последна симфония един хор, който трябваше да пее Шилеровата ода на радостта.

Соло:

Радост рожба ти от рая,
 Ти божествен, светъл плам,
 Ние пристъпваме в омая
 О, небесно, в твоя храм.
 Твоят чар отново спойва
 Туй що светски нрав дели,
 Братя всички хора стават
 Где с криле повееш ти.

Хор:

Прегърнете се милиони!
 В целувка на целий свят!
 Братя – над свода небесни
 Да живее мил Отец.

И така Л.В.Бетховен прави индивид и хор да съществуват в сменяща се песен в една обща тема и същевременно да бъдат съединени. Това събужда онези образи, които ни дарява Черноморското пространство: Самотният, изпитан в страдания помощник Прометей, покоряващия със своята музика всичко – също и природата – божествен певец Орфей и учещият хората състраданието, обгръщащият всички същества Буда, пожертваната за интелектуалната култура Ифигения и учещия безсмъртието на душата Залмоксис. Като венец от светещи звезди обкръжаваха някога Черно Море мистериите центрове. Днес тези звезди са угаснали и над морето кипи задушната астралност на фавните и сатирите. Те се радват, когато останат непознати, и треперят, когато някой ги посочи и демаскира по този начин брака между Ариман и Луцифер. Тогава именно те трябва да отстъпят и да освободят Черно Море. Дали духът на епохата ще използва тогава още веднъж това пространство за спасение на астралността?

Мистериите при Черно Море са били някога кумове за младата европейска западна култура. Това значи, че те не са били само за народите при Черно Море, а и за бъдещето на други народи на запад. Трябва да поставим пред душата си ясно това: имало е едно пространство на Земята, в което са се събрали всички меродавни мистерии на първите три следатлантски култури, за да въведат четвъртата и да подготвят петата. На запад от Черно Море се яви онзи Буда, който подготви Християнството- Орфей. На изток се яви онзи Буда, другият Буда, който бе оплоден от Християнството.

Когато знаем, че в Натановото момче Исус беше възплътена останалата незасегната от луциферическото влияние душа, сестра на Адама, ние разбираме, че сега Буда можеше да действа в една повишена форма за чистотата на душата. А на север трябва да си представим великия посветен на запада, **Скитианос**. Че от персийската култура беше застъпен не Заратустра, а Митра, това също е понятно сега. Защото Заратустра вървеше по външния път. Обаче когато искаме да познаем тайните на душата, ние трябва да вървим по вътрешния път, пътя на Митра. След това трябва да насочим поглед върху Один, който като бог тръгва от Черноморското пространство, за да възпита сверноевропейските народи. Що беше съобразно с всичко това Черноморското пространство? То беше една област на мистериите, която работеше **само** за бъдещето на запада и с това за непрерывността на културното развитие на цялото човечество. Днес изглежда така, като че плодовете на тази работа са разрушени чрез съюзените противни сили. Човечеството върви залитайки покрай една пропаст. Имало е вече някога едно време, когато ръководеното тогава от Рим цивилизовано човечество гледаше втрещено и слисано демонизмът на неговите цезари. Великият Август показва своето дребнаво- обидчиво тщеславие, когато в 3-та година сл. Хр. Заточи безобидния Овидий от Рим в Томи/ днешния гр. Кюстенджа, бележка на превод./ Отчаян Овидий хвърли ръкописа на своите „Метаморфози“ в огъня. Въпреки това книгата се запази чрез преписи. През 10-те години до своята смърт Овидий постоянно изпращаше в Рим оплакващи елегии / например Тристия, Екс Понто/, обаче Август и неговите приемници останаха неумолими. Там написа той своята прочута трагедия „Медея“. Дали е бил вдъхновен от гениите на Черно Море? За съжаление това съчинение е изгубено. Изглежда римските цезари са знаели много добре, че при Черно Море не живеят никакви приятели на Рим. Когато в 51 година Цицерон беше проконсул на Киликия, там неговите войници го провъзгласиха за император. Само избухването на гражданската война между Цезар и Помпей/ 49 година пр.Хр./ осуети неговите надежди. След дълго колебание той последва Помпей, който след това бе победен от Цезар. Цезар третира „изпадналия“ с голяма предупредителност. Странно е, че най-великият оратор на Рим пребивава известно време при южния бряг на Черно море и след това се оттегли напълно от политиката.

От средна Европа само веселият разказвач на измислици Фридрих Хиеронимус барон Мюнхаузен/ 1720-1797г./ донесе своята фантазия в Черноморското пространство. Така и днес още „Чудните пътувания по вода и суша на барон фон Мюнхаузен“ радват децата и онези стари хора, които виждат в тях не лъжливи истории, а радост за разказване на измислици, което плюе на всички природни закони. При Черно море приключения стават върху крепостта Очаков.

Днес никакви приятни мисли не водят към Черно море. Там от 4-ти до 11 февруари 1945 година бе проведена в Крим конференция, която имаше за последствие разделянето на Германия. До днес проблемът остава неразрешен, защото политиките вярваха, че могат да го овладеят с онова мислене, което някога се беше отделило от първичната Мъдрост. Така съдбата на Европа и днес още е свързана по един чуден начин с Черноморското пространство. Това важи обаче не само за политическите процеси. Мисленето изпаднало под властта на Луцифер, което служи само на користолюбието и се стреми към един рай на Земята – до къде доведе то? Смог, измиращи риби и птици, липса на кислород, отровена храна чрез средствата за борба с вредителите и чрез средствата за консервиране, умиращи езера, поставяне даже в опасност на моретата – всичко това свидетелства за факта, че егоизмът на хората е по-силен отколкото чувството на отговорност за всички други съвременници. Когато Д.Р.Тейлър издаде една книга и доказва в нея, че нашето общество върви със самоубийствена сигурност към една пропаст, той има право, но какво може да се направи още в настоящия стадий?

Повече в потайност се движи едно друго, също така ужасно течение. Това е все по-голямото разпространение на практиките на черната магия, на черни литургии и т.н. Гъоте накара неговия сто

годишен Фауст да избухне във воплите:” Да бих могъл да отстраня магията от своя път”, докато в „Буря” Шекспир прави Просперо доброволно да счупи своята магическа пръчка. Най-добрите духове на запада се борят, за да отстранят всякаква магия от тази област, стремят се да направят това до сега. Но не е ли така, като че от запад наред с *луциферическия утилитаризъм* към победа се стреми също и една *ариманическа магия*? Сега ние предчувстваме също, какво би означавало за цялото човечество, ако бихме прозрели фаталния брак на ариманическите и луциферическите астрални същества.

Европейците са забравили добрите помагачи, които някога издигнаха тяхната култура от небитие и помогнаха за нейното възникване. Време е да си спомним за това, което те са ни сложили като дарове в люлката. Тогава ние отново ще възстановим онази непрекъснатост, която от крепящата се на мистериите древност води през лишеното от мистериите ново време към едно крепящо се на мистериите християнство.

КРАЙ

